

1606

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

200539 / freidin levi

ב'אוהל' חותנו האדמו"ר הרי"צ. כ"ט אלול ה'תשמ"א

"רועי ישראל לא יעזבו צאן מרעיתם"

**גם לאחר הסתלקותו של הנשיא, הוא מסייע
לכל אחד ואחת מישראל במילוי שליחותו של הקב"ה
גיליון מיוחד – ערב יום ההילולא ג' תמוז**

עומדים אנו בימים הסמוכים ליום הגדול והקדוש, יום ההילולא של הרבי. ימים בהם כל אחד ואחת מאיתנו מחפשים לחזק ככל האפשר את ההתקשרות אל הרבי, להוסיף בלימוד תורתו ובהליכה בדרכיו אשר הורנו.

הגיליון פותח ב'התוועדות עם הרבי' בה מקשר הרבי את עניין ההילולא למוצאי שבת קודש, כפי שחל יום ההילולא בשנה זו; וכיצד הקשר בין הדברים מחזק ומחדד את הקביעה כי "רועי ישראל לא יעזבו את צאן מרעיתם".

ה'שיעור בלקוטי שיחות' עוסק בנושא מתוך פרשת השבוע, בסיפור מחלוקתו של קורח על משה רבינו. הביאור הנפלא בשיחה אף הוא מוביל אותנו להבנה מעמיקה אודות תפקידו הייחודי של הרבי כנשיא הדור, והיחס המיוחד שמעניק לכל יהודי באשר הוא.

מדורי הגיליון כולם, עוסקים בנושאים מיוחדים בענייני יום ההילולא וההתקשרות אל הרבי, כפי שתוכלו לראות במפתח התוכן.

יום ההילולא הוא זמן מסוגל לחזק את ההתקשרות אל הרבי של אלו הסובבים אותנו, ערכו התוועדות עם בני הבית, וזכו את מכריכם להתקשר אף הם אל הרבי ולשלוח מכתב ופדיון נפש אל הציון הקדוש. הפנו אותם אל אתר 'חב"ד ישראל' שם הם יוכלו לבצע זאת באופן מונגש ומותאם.

בתפילה שיחיש ה' ביאת גואלנו, ונזכה תכף ומיד להתראות שוב עם הרבי, בביאת משיח צדקינו.

03 קביעות יום ההילולא במוצאי שבת: כמו שבצאת השבת ה'נפש היתרה' נותרת בעינה, רק שהיא אינה נוכחת בגוף, כך גם לגבי הסתלקות הנשמה הכללית של עם ישראל, ש"רועי ישראל לא יעזבו צאן מרעיתם".
התוועדות עם הרבי

04 משה רבינו רואה את אנשי קורח כמו שאף אחד לא מסוגל לראות אותם, לא כקבוצה אלא כיחידים, כאנשים פרטיים. זה מלמד אותנו שיעור חשוב במנהיגותו של "משה רבינו" שבכל דור, וגם מסר עבורנו כתלמידיו וחסידיו של משה שבדורנו. • **שיעור בלקוטי שיחות**

12 מדוע התפילה על ציון הצדיק אינה נחשבת כ'דיבור למתים'? מה פועל הצדיק בעת שמתפללים על ציונו? ומה עומד ברקע ה'התקשרות' אל הצדיק? – ג'ם כשלא מבינים איך זה בדיוק פועל, צריך להזכיר ולבקש ברכה על הציון. • **מכתב מבואר**

14 מדוע נמשלו נשיאי ישראל לרועי צאן? מהו תפקידם בכינוס ואסיפת הצאן ובניית ה'דיר'? ומדוע הרועה צריך 'אזכור' מיוחד? – תפקידם של רועי ישראל ומעלתם, והמסר מכך לכל אחד ואחד. • **אור וחיות**

16 מה אמר הרבי מהר"ש על השפעת דברי החסידות, גם כאשר השומעים אינם מבינים? ומה אמר הרבי ש"יכולים למצוא" "בתורתו של נשיא דורנו"? – על חשיבות לימוד תורתו של הרבי, והאור הגדול שבה המאיר גם את חשכת הגלות העצומה. • **שולחן שבת חסידי**

למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

עת לדעת – 11 • תמונה מספרת - 13 •
לוח חב"ד – 18 • פרקי אבות – 20 •
שניים מקרא – 21 • זמנים ושיעורי השבוע – 31

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מו"ל: המרכז לעזרי שלוחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
6084000 • 7474-0793 • ISSN 1606
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותורגמו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות ל"ח"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהר"ק רלו"י מליובאוויטש
צוקוללה"ה נב"מ ז"ע

שיחת מוצאי שבת קודש, י"א שבט תשכ"ד
(תורת מנחם כרך לט, עמוד 32)

התוועדות עם הרבי

כאשר ישנו עניין של הסתלקות הנפש ויום הילולא, זהו כמו "הנפש שהלכה לה" בצאת השבת, וכמו "המלך שיצא מן העיר"

ורועה נאמן ה'מחיה' את אנשי הדור - מי שדואג
הן עבור אלו שהם בבחינת ראש, הן עבור אלו
שהם בבחינת לב, והן עבור אלו שבבחינת שאר
האיברים הגשמיים והחומריים.

וזו הייתה הנהגת רבותינו נשיאינו, ובמיוחד
בעל ההילולא - שכשם שדאג עבור עניין לימוד
הקבלה, פנימיות התורה ותורת החסידות, ועבור
לימוד ה'נגלה' שבתורה, כמו כן דאג עבור עניינים
הקשורים עם הרגש שבלב עבור אנשי הרגש,
שאינם שייכים להבנה והשגה, וגם עבור אלו
שאינם אלא בבחינת רגליים, ויכולים רק לבצע
עניין גשמי וחומרי.

ומזה מובן, שגם כאשר ישנו עניין של הסתלקות
הנפש, שזהו עניין יום ההילולא - הרי זהו כמו
"הנפש שהלכה לה" בצאת השבת, וכמו "המלך
שיצא מן העיר" (ובפרט כאשר שני העניינים,
יום ההילולא ומוצאי שבת קודש נפגשים יחד).
כלומר: אין זה עניין של גירעון ופחיתות חס
ושלום בנפש, אלא רק שההתקשרות שלה עם
הגוף אינה כמו שהייתה קודם לכן.

ויתרה מזה: בנוגע לנפש היתרה יש צורך
בעניין של בשמים כדי 'להשיב את הנפש'; אבל
אצל רועה נאמן בנוגע לצאן מרעיתו, כותב רבינו
בעל ההילולא באגרת הקודש שלו הידועה בנוגע
להסתלקותו של אביו, נשיא בני ישראל בדורו -
"שלא ייפרדו מעל צאן מרעיתם וכו'".

וכמו כל העניינים, מיוסד גם עניין זה על
חלק ה'נגלה' שבתורה - בדברי הגמרא אודות
הרועה נאמן הראשון, משה רבינו: "מה להלן
עומד ומשמש (את בני ישראל) אף כאן (לאחרי
הסתלקותו) עומד ומשמש".

והיינו, שאינו עוזב את צאן מרעיתו, אלא "עומד
ומשמש" כמו שהיה בחיים חיותו בעלמא דין [=]
בעולם הזה. הן בעניינים הקשורים עם ה"ראש",
הן בעניינים הקשורים עם ה"רגל", ועד לעניינים
הקשורים עם שערות וציפורניים.

בנוגע למוצאי שבת כתוב בשולחן ערוך: "לעולם
יסדר אדם שולחנו במוצאי שבת, בכל מיני סידור
הנהוגים אצלו בעריכת השולחן". כלומר: מבלי
הבט על כמות האוכל שברצונו לאכול, "יש לו
לעשות הכנה בסידור השולחן... כמו לסעודה
גמורה".

וטעם הדבר - "כדי ללוות את השבת". וכפי
שנקראת סעודה זו בשם "מלווה מלכה", על
שם שמלווים את "שבת המלכה" בצאתה, "כדרך
שמלווין את המלך אחר שיצא מן העיר".

'יציאת המלך והמלכה מן העיר', אינה פועלת
חלילה חיסרון, ואפילו לא שינוי, ביחס למלך או
המלכה עצמם. השינוי הוא רק לגבי העם שנותר
בעיר, בה היו המלך והמלכה קודם לכן.

באותה מידה, כך הם הדברים גם בנוגע לשינוי
שנעשה באדם, המלווה את המלכה או המלך,
שמסתלקת ממנו ה"נשמה יתרה" שהייתה בו
בשבת. כלומר: הנפש היתרה עצמה נותרת כפי
שהיא. השינוי הוא רק במקום ובזמן - שביום
השבת היא מאירה בגלוי ופועלת בגוף, ובשאר
ימי השבוע לא.

וכשם שהדברים אמורים בכל איש פרטי, כן
הוא גם ביחס לכללות 'קומת' בני ישראל:

כשם שבכל אחד ואחד יש נפש שמחיה את
הגוף, כך גם בין בני האדם עצמם יש כאלו שהם
בבחינת 'מקבל' ו'גוף', לגבי אלו שהם בבחינת
'משפיע' ו'נשמה' שלהם.

ובכללות יותר, בכל דור יש "נפש" שמחיה
את כל אנשי הדור. וזהו עניינו של משה רבינו,
וכן "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא" [=]
התפשטותו של משה שבכל דור ודור, שהוא
ה"רעא מהימנא", רועה נאמן, שבכל דור.

הנשמה הרי מחיה את כל הגוף. לא רק את
השכל שבמוח, אלא גם את הרגש שבלב, גם את
כוח ההליכה שברגל, ועד לחיות הנעלמת שישנה
בציפורניים ושערות; וזוהי גם הבחינה מיהו נשיא

"אל תפן אל מנהתם"

פרשת קורח עוסקת כולה במחלוקת קורח ועדתו. הפרשה מתחילה בהפגנה הגדולה של קורח ואנשיו נגד בן שבטו של קורח ומנהיג עם ישראל - משה רבינו - ונגד כהונתו של אהרן אחיו ככוהן הגדול, ומסתיימת בטרגדיה של היבלעות המפגינים באדמה כשהם חיים, ובחזיונים שמגיעים משמיים לתקף את כהונתו של אהרן ככוהן הגדול הבלתי מעורער.

נתאר בקצרה את השתלשלות העניינים, לאור פירוש רש"י. בתחילה, פונים המפגינים, ובראשם קורח, דתן ואבירם, בתביעה לבטל את תפקיד הכהונה. כולנו רוצים להיות כוהנים, הם דורשים. משה רבינו שומע ומבין את טענתם, ונוקט במספר צעדים.

ראשית, הוא פונה לקורח ומציע לו הצעה¹:

זאת עשו, קחו לכם מחתות קרח וכל ערתו. ותנו בהן אש ושימו עליהן קטורת לפני ה' מחר, והיה האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש.

ההצעה של משה לקורח פשוטה: אם אתה, קורח, רוצה להיות כוהן, בבקשה. אינני מתנגד לך עקרונית. צריך רק לברר האם השם באמת רוצה בכך. מה יהיה המבחן? הטוענים לכתר מוזמנים להיכנס אל הקודש ולהקטיר קטורת - שזו עבודת הקודש השמורה לכוהנים - ונראה מה יקרה.

מדוע מבחן הקטורת הוא המכריע? כי כאשר מקטירים קטורת זרה שאינה כרצון השם, לא זו בלבד שהשם לא מקבל אותה ברצון כקורבן אלא מעניש מיד את המקריב בעונש חמור ביותר. כך מצטט רש"י² מהמדרש: "אָתָם ר"ן [250] איש מִבְּקָשִׁים כִּהְנֶה גְדוֹלָה, אִף אֲנִי רוֹצֶה בְּכָךְ! הֲאֵל לָכֶם תִּשְׁמִישׁ חֲבִיב מִפֶּלֶל, הִיא הַקְטֹרֶת הַחֲבִיבָה מִכָּל הַקְרָבָנוֹת, וְסֵם הַמִּנֹּת נִתֵּן בְּתוֹכָהּ, שֶׁבּוֹ נִשְׂרָפוּ נֶדֶב וְאַבִּיהוּא. לְפִיכֶךְ הִתְרַה בָּהֶם: הֲרִינִי אוֹמֵר לָכֶם, שֶׁלֹּא תִתְחַיְבוּ, מִי שִׁיבְחָר בּוֹ יֵצֵא חַי, וְכָלֶכֶם אוֹבְדִין".

לאחר מכן, פונה משה רבינו ומסביר לכל בני שבט לוי, בנועם ובסבר פנים יפות, שגם אם אינם כוהנים הם זכו לקבל מהשם מתנה נפלאה וקדושה מיוחדת³:

שמעו נא בני לוי. המעט מקם כי הבדיל א-להי ישראל אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם אליו, לעבד את עבדת משכן ה' ולעמד לפני העדה לשרתם?

ואז משה מציג את הטיעון החזק ביותר, והוא⁴:

1. במדבר, טז, ו-ז.
2. על הפסוק, שם.
3. שם, ח-ט.
4. שם, יא.

שיעור בלקוטי שיחור

הנשיא הוא הכל

משה רבינו רואה את אנשי קורח כמו שאף אחד לא מסוגל לראות אותם, לא כחלק מקבוצה אלא כיחידים, כאנשים פרטיים.

זה מלמד אותנו שיעור חשוב במנהיגותו של "משה רבינו" שבכל דור, וגם מסר עבורנו כתלמידיו וחסידייו של משה שבדורנו.

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק לג, שיחה ראשונה לפרשת קורח

ואיך אפשר בכלל להעלות על הדעת שהשם יקבל את הקטורת הזו, שכל מטרתה לערער על תוקפה של הכהונה?!

על מה ההפגנה?

לפני שניגש להסביר מה משה מבקש ומדוע, עלינו להבין שאכן מדובר בנקודת מפנה בסיפור מחלוקת קורח ועדתו, שרק בעקבותיה הגיע שינוי הגישה של משה רבינו כלפיהם והבקשה החריגה מהשם לדחות את קורבנם.

נקרא את ההסבר בלשונו של הרבי:

כאשר היה מקום לחשוב שהמאתיים וחמישים איש רוצים כהונה גדולה, בחושבם שראויים הם לכך, אמר להם משה שעל ידי הקטורת יבחר השם מי הוא הראוי לכהונה, וכולם אובדים מחמת סם המוות שבקטורת.

אבל לאחר השקלא וטריא [השיח ביניהם] והדברים הרבים ודברי שלום שדיבר משה אל קורח ובני לוי, ולאחר ששלח משה "לקרוא לדתן ולאבירם", "שהיה משה מחזר אחריהם להשלימם בדברי שלום", וכל דבריו והשתדלותו לא הועילו כלל, אלא עמדו במרדם - אז "ויהי למשה מאד, נצטער עד למאד", ואז אמר "אל תפן אל מנחתם".

לאחרי שראה שכל ערעורם של המאתיים וחמישים איש נשיאי העדה אינו אלא חלק מכללות מחלוקתם של קורח ודתן ואבירם על משה ואהרן - אין להיענש עבור פרט הקרבת קטורת זרה, אלא צריך להיות עונש כזה שיבטל את הכלל והעיקר, כללות הערעור על שליחותו של משה וכהונתו של אהרן.

כאשר משה מציע לעדת קורח להקטיר קטורת, הוא לא עושה זאת בלזול אלא מתוך כבוד ולגיטימציה בסיסית לטענתם. הוא שומע כאן טענה אמיתית וכנה, של מוחים שבאמת רוצים

אתה וכל עדתך הנעדרים על ה'! ואהרן מה הוא כי תלינו עליו?!

יש לכם טענות בכתובת, אומר משה לקורח ועדתו. אתם לא מפגינים מול הבית הנכון. השם הוא זה שמינה את אהרן לכוהן הגדול, לא אני ולא אחי. אהרן הוא לא הכתובת לדרישות שלכם. הוא לא לקח כלום לעצמו, זה מה שהקדוש ברוך הוא נתן לו.

משה רבינו לא מסתפק בזאת, ועושה עוד צעד. הוא מבקש לקבוע פגישה עם שניים נוספים ממנהיגי המרד, דתן ואבירם. מטרת הפגישה להשכין שלום ולפתור את הבעיה בהידברות, סביב שולחן עגול.

אלא שדתן ואבירם מסרבים להגיע לפגישה עם משה, דוחים את ההצעה ואף מתבטאים בהתרסה ובחוצפה: **"העֵינִי הָאֲנָשִׁים הָהֵם תִּנָּקֵר לֹא נַעֲלָה!"**. לאמור: אפילו אם תנקר את עינינו, לא נסכים להיפגש איתך!

כשמשה רבינו שומע את זה, הוא מתמלא בצער, ופונה אל הקדוש ברוך הוא בבקשה⁵:

וַיַּחַר לְמֹשֶׁה מְאֹד, וַיֹּאמֶר אֶל ה': "אַל תִּפֶּן אֶל מִנְחָתָם!"

לכאורה, מה שמשה מבקש מהשם בארבע המילים הקצרות הללו הוא שידחה את מנחת הקטורת שהם עומדים להגיש לו למוחרת, אותה קטורת שהוא עצמו הציע כמבחן הבחירה בכוהן הגדול.

האירועים ממשיכים להתגלגל במהירות. ההפגנה לא שוככת, ואפילו מתעצמת, ולמחרת בבוקר מגיע העונש המחריד. האדמה פותחת את פיה ובוולעת את קורח ועדתו, ומקריבי הקטורת נשרפים חיים.

אך אנחנו נחזור לרגע אחורה ונתעכב על הבקשה של משה מהשם: **"אַל תִּפֶּן אֶל מִנְחָתָם"**. מה פשר הבקשה הזו? הלא משה רבינו הוא זה שהציע בעצמו את הקטורת הקטורת כמבחן האולטימטיבי לבירור מיהם הכוהנים הנבחרים. אז מה קרה עכשיו שמשה צריך לבקש מהשם לא לקבל את הקטורת שלהם? פתאום, דווקא עכשיו, עולה בו חשש שהיא כן תתקבל ברצון?

א. פרש"י שם, ח.

ב. טז, יב ובפרש"י.

ג. ראה בארוכה במפרשי רש"י במה שכ' "שנצטער עד למאד" ולא פי' ש"כעס" וכיו"ב.

5. שם, טו.

אמר: יודע אני שיש לחם חלק בתמידי צבור. אף חלקם לא יקבל לפניך לרצון. תניחנו האש ולא תאכלנו.

זוהי בהחלט בקשה יוצאת דופן:

"חלק בתמידי ציבור" הוא עניין בפני עצמו, שאינו שייך להקרבת הקטורת שלהם ולא למחלוקת וערעור על כהונת אהרן בכלל; [ו] הוא דבר חיובי, שכל אחד מבני ישראל יש לו חלק בתמידי ציבור.

ועל זה באה הבקשה המיוחדת דמשה **"אל תפן אל מנחתם"**, שגם חלקם בתמידי ציבור לא יקובל לרצון.

ובזה התכוון משה לא רק להביא עליהם עוד עונש מיוחד, אלא להוסיף על ידי זה בשלילת המחלוקת והערעור על הכהונה.

והיינו, דלא רק שאינם שייכים לכהונה ומגיע להם עונש עבור זה, אלא שהם כאילו נבדלים, רחמנא ליצולן, מכלל ישראל⁶. שבדבר שכל ישראל משותפים בו, תמידי ציבור, הרי בנוגע אליהם - חלקם אינו מקובל ברצון.

בכל יום היה קרב במשכן "קורבן תמיד", כבש אחד בבוקר וכבש אחד אחר הצהריים. מה שחשוב להבין זה שקורבן התמיד הוא קורבן ציבורי. הכבשים נרכשו מכספי מס קבוע בגובה מחצית השקל שנגבה עבור כל אדם ונאסף פעם בשנה. התמיד הוקרב בשם כל עם ישראל כציבור, ולא מטעם אדם פרטי, משפחה או שבט מסוים.

זוהי המשמעות העצומה מאחורי בקשתו של משה רבינו: שמעתה, בכל פעם שיקריבו קורבן תמיד על המזבח, חלק קטן שלו לא יישרף באש כאות לכך שחלקם של המורדים בתוך הקורבן לא מתקבל לפני השם לרצון.

זו לא סתם סנקציה, ולא רק עונש חריף ביותר. זהו 'עונש חינוכי'. הוא ילמד וימחיש לכל העם עד כמה מחלוקת ומריבה הם דברים מופרכים ומשוללים לגמרי, ואין להם שום מקום בעם ישראל.

לזכות גם הם בתפקיד החשוב והמקודש של כהונה. יתרה מזו, משה אפילו מסכים עקרונית עם הטענה הזו, ומזדהה עם השאיפה הזו שלהם: **"אף אני רוצה בכך!"**.

אלא מה, יש בעיה אחת: זה פשוט לא הולם את רצון השם. הקדוש ברוך הוא ציווה את משה בדיק להפך, שיהיה רק כוהן גדול אחד, ושיהיה זה אהרן אחיו. לכן משה פונה אל המפגינים בצורה מכובדת ורכה, ומנסה להבהיר להם את הטעות שלהם, וגם מציע להם לערוך מבחן שיאושש או יפריך את הטענה הלגיטימית שלהם.

אבל אז קורה משהו שמסיר את המסכה מפניהם של מפגיני עדת קורח, וגורם למשה להבין מה באמת נושא ההפגנה. הסירוב של מובילי המחאה להיפגש עם משה להידברות, מעיד שלא הכהונה היא זו שמציקה להם, אלא שיש להם מניעים וכוונות אחרון לגמרי.

מהי הכוונה האמיתית שלהם? **המחלוקת.** המטרה של המפגינים הייתה עצם ההפגנה, ערעור סדרי החיים בעם ישראל ופגיעה בסדר היום הציבורי. הם לא רוצים להשיג משהו, הם לא מבקשים שיפור, שוויון, תיקון בחוקים או הישג רוחני. לו זה היה כך, אפשר היה 'להרגיע' אותם ולפתור את העניין בהוכחה שתתקף את כהונתו של אהרן ככוהן הגדול היחיד.

אבל זה לא מה שהם רוצים להשיג, הבין משה באותו רגע. הם מעוניינים במהפכה. הם רוצים לשטות ולהסית את העם נגד משה, עד שיצליחו להדיח אותו מהנהגה, חלילה. כשמשה רבינו מבין שאלו אנשי מחלוקת, שהמטרה שלהם היא למרוד ולחולל מהפכה, לשטע ולפלג את העם, הוא משנה גישה ומחליט לנקוט בצעד יוצא דופן כדי לעצור את התופעה.

זה הרקע לבקשה החריגה והפתאומית של משה רבינו: **"אל תפן אל מנחתם!"** - שכעת נוכל לפנות ולהבין מה משמעותה.

שיעור באחדות

כדי להבין את פשר הבקשה, נחזור לרש"י על הפסוק⁷. לפי המדרש אותו מצטט רש"י, אלו הם דברי משה לקדוש ברוך הוא:

ד. וכלשון המדרש שבהערה 3 "הואיל ופירשו אלו מנביך אל תסתכל בחלקם".

6. רש"י מביא גם את הפירוש בדרך הפשט, שהכוונה הייתה לקטורת שתכנונו אנשי קורח להקריב. בשיחה הרבי מסביר את משמעות בקשת משה לפי פירוש זה, אך במסגרת זו בחרנו להתמקד בביאורו של הרבי על פירוש השני של רש"י.

וכמה יחידים, אלא מציאות חדשה, באופן שאין שייכות ליחידים בתור יחידים, ובמילא אין שייך לומר בזה "חלק" לכמה יחידים בפני עצמם.

אין משה רבינו מדבר על 'חלק' בקורבן התמיד שמייצג באופן ספציפי את עדת קורח? הלא קורבן התמיד הוא קורבן ציבור, ומעצם היותו כזה - אין בו בכלל 'חלקים', שכל אחד מהם מייצג או שייך לאדם מסוים מתוך הקולקטיב.

נחשוב על תחבורה ציבורית, לצורך הדוגמה. למי היא שייכת? האם אפשר לומר שלכל אזרח יש 'שותפות' באוטובוס? כמה מגוחכת תישמע טענה של נוסע בתחבורה ציבורית שידרוש מהנהג להוריד אותו בפתח ביתו, כי "האוטובוס שייך לי כי אני חלק מהציבור".

ברור ששטח ציבורי הוא לא שטח שרשומים בו כבעלים כל תושבי העיר בשותפות. אם כך היה, כל אחד היה רשאי להניח קרוואן באמצע הכביש...

זאת אומרת, שכאשר מגדירים משהו כ"ציבורי", הכוונה היא שהוא **לא שייך לאף אדם יחיד**. הוא שייך לישות אחרת, לציבור כקולקטיב אחד. זה לא פאזל שמורכב מחלקים שונים ומובחנים, אלא תרכובת שאי אפשר להפריד את הרכיבים שלה זה מזה.

אם בנושאים של חולין עוד אפשר לדון בכך לכאן ולכאן, בהלכה הדברים חדים וברורים: קורבן ציבור לא שייך לקבוצה של יחידים, אלא רק לציבור כישות אחת.

אפשר לראות את הביטוי לזה בכך שלכל אחד משני סוגי הקורבנות, של יחיד או של ציבור, יש מכלול שונה מאד של הלכות. קורבן יחיד הוא 'גמיש', בדרך כלל אפשר להקריב אותו בכל זמן ומאיזה סוג שהמקריב בוחר. ואילו קורבנות ציבור קרבים רק מכספי מגבית מחצית השקל, וזמני ההקרבה, כמו גם מין הקורבן וצורת ההקרבה קבועים מראש. הבדל יסודי נוסף הוא שקורבן ציבור קרב גם בשבתות ובחגים, ואילו לצורך הקרבת קורבן יחיד אסור לחלל שבת וחג.

כעת, גם אם אלף יהודים יחליטו להביא יחד קורבן, הוא לא ייהפך לקורבן ציבור, למרות ששותפים בו יהודים רבים. בדומה לחדר מדרגות של בניין רב קומות, שלמרות ששותפים בו מאות מאות הדיירים, הוא עדיין שטח פרטי ולא ציבורי.

לעונש הזה אין כל קשר לנושא שהורם על נס בהפגנה של עדת קורח. אדרבה, בעניין תרומת מחצית השקל לקורבנות התמיד, הם היו בסדר גמור. הם שילמו את המס כמו כולם, והיו שותפים כמו כולם לקורבן התמיד הציבורי.

אלא שזו בדיוק הסיבה שמשה בחר דווקא בעונש הזה. קורבן התמיד הוא הרי קורבן ציבור, שמייצג את כל העם כולו - חכמים ופחות, זקנים וצעירים, אנשים דתיים יותר ופחות, בעלי דעות ואופי שונים. ומתוך קורבן התמיד, משה "מוציא את חלקם" של אנשי המחלוקת.

יש כאן אמירה חריפה ונוקבת: קורבן התמיד יכול 'להכיל' כל עמדה, דרישה או טענה. הוא כולל בתוכו גם את החוטאים של עם ישראל, גם אדם שרוצה לבטל את הכהונה, ואפילו אדם שיש לו ספק אם משה רבינו דובר אמת. אבל דבר אחד קורבן התמיד לא יכול לסבול: מחלוקת. זה דבר שצריך להוקיע ולשלול לגמרי.

לכן משה רבינו מבקש מהשם את הבקשה יוצאת הדופן הזו: "יודע אני שיש להם חלק בתמידי ציבור. תניחנו האש ולא תאכלנו". למשה אכפת מהשולם, הוא דואג שתשרור אהבת ישראל בקרב העם - ולכן הוא מבקש שהאש לא תשרוף חלק מקורבן התמיד, כדי שכולם יפנימו היטב שצריך לשמור מכל משמר על אחדות ישראל, וכי שנאת חינו ומחלוקת הן תופעות שיש לגלות כלפיהן אפס סובלנות.

ציבור זה לא אוסף יחידים

לאחר שהרבי מלמד אותנו את עומק בקשתו של משה רבינו, שמטרתה לשלול לחלוטין את תופעת המחלוקת בעם ישראל, הרבי שולה מדברי משה רבינו פנינה יקרה מיוחדת, שמלמדת אותנו על מהותו של משה רבינו כמנהיג ו"נשיא הדור".

נקרא שוב את דברי משה: "יודע אני שיש להם חלק בתמידי ציבור... תניחנו האש ולא תאכלנו". אם חושבים על הדברים, עולה כאן שאלה מהותית:

לכאורה, כיוון דהני [שזהו] דבר של ציבור, אין בו שום שייכות ליחיד!*

כי הגדר דציבור הוא לא שותפות של כמה

ה. ראה ובחיים ד, ס"א ובפרש"י ותוס' שם. תוד"ה או (מנחות עח, ב). וראה מפענח צפונות פ"ד ס"ב וס"ד. וש"נ.

וכמו שהוא בנוגע למציאות הנשיא עצמו, ששני עניינים אלה נכללים בנשיא גופא [עצמו]: מצד אחד, הרי הוא איש אחד. ולאידך, כל ענייניו ופעולותיו שייכים ונוגעים לכלל כולו.

ועל דרך זה הוא בעניין הנשיאות שבו גופא, שהנשיאות היא לא רק נשיאות על הכלל כולו, אלא הוא הנשיא של כל אחד ואחד בפרט בפני עצמו.

ולכן דווקא מצד משה, "נשיא הדור", נמשכת ובאה הידיעה, הפועלת ועושה פירות בפועל - שגם בתמידי ציבור, שכל כולם הוא גדר של קורבן ציבור ולא קורבן שותפין, השתתפות של יחידים, לא יתבטל חלק היחיד - ובמילא המעות שישנן בקורבן ציבור, שהוא נעלה יותר ובשלמות אחרת לגמרי, יש להם שייכות וקשר גם ליחיד, לא רק כפי שהוא חלק מהציבור אלא גם כפי שהוא חלק ופרט בפני עצמו.

כדי להבין מה מיוחד במבט של משה רבינו, של רבי', נעמיק עוד קצת במושגים 'יחיד' ו'ציבור'.

אלה מושגי יסוד בחשיבה של מדעי המדינה והחברה, שעומדים בבסיס מחלוקות אידיאולוגיות נוקבות כבר עשרות שנים ויותר, וכולנו מכירים אותה מקרוב מאד בשנים האחרונות. בניסוח פשטני, השאלה היא מהם האזרחים במדינה - קבוצה של יחידים, או קולקטיב אחד?

זו השאלה שעומדת מאחורי סוגיות מדיניות מהותיות, כמו: האם לתת יותר כוח בידי בית המשפט כדי שידאג לזכויות הפרט, או בידי נבחר הציבור שמחוקקים חוקים המחייבים את כולם בשווה? האם להמשיך במלחמה כדי להשיג תוצאות למען המדינה או לחתור להסכמים מדיניים שיטיבו עם החיים הפרטיים של האזרחים? האם להעלות את מיסוי העסקים לטובת החלשים או להוריד אותם ולעודד צמיחה כלכלית ציבורית?

כל השאלות הללו 'ושבות' על שאלה פילוסופית-פוליטית יסודית אחת: האם מטרתה של המדינה היא רק לדאוג לרווחת הפרט, או

כי ציבור הוא לא אוסף מורחב של יחידים, שכולל את כל היחידים בעם ישראל. ציבור זה משהו אחר, וקורבן של ציבור הוא קורבן שמוקרב בשם הציבור כולו כגוף אחד.

אם כך, איך הבקשה של משה רבינו לדחות את חלקם של אנשי קורח בקורבן התמיד יכולה להתממש? הרי לאף יחיד אין חלק מסוים בקורבן הציבורי!

הנשיא הוא גם וגם

התשובה לשאלה הזו טמונה בשתי מילים מתוך דברי משה רבינו: "יודע אני":

דיוק הלשון "יודע אני שיש להם חלק בתמידי ציבור":

עניין הנ"ל, שגם לאחר ששמחצית השקל נעשית חפצא [ישות מוגדרת] דמיון ציבור, יש שייכות ליחיד עם הקורבן ציבור שנקנה על ידי נתינת מחצית השקל שלו - אינו דבר שניתן לכל אחד ואחד להבין מצד עצמו, אלא רק על ידי משה רבינו, שהוא נשיא הדור.

יש פה משהו שרק משה רבינו יודע, ואחרים לא יכולים לדעת אותו. אם נשאל כל אדם אחר, הוא אכן יאמר שאין לעדת קורח שום חלק מסוים 'על שמם' בקורבן ציבור, כי ציבור הוא ישות מוגדרת בפני עצמה ולא אסופה של יחידים. אבל משה רבינו, 'נשיא הדור' - רואה את הדברים אחרת. נסביר:

ישנן שני הנהגות כלליות בסדרי החיים של קיבוצי בני אדם, מדינות וכיוצא בזה:

יש משטר המדגיש את צורכי הציבור והכלל, גם כשהם על חשבון הפרט והיחיד, וגורע או גם שולל אותם;

וישנה הנהגה המדגישה את חירות וטובת ותועלת הפרט, כל יחיד בפני עצמו, ועד שלפעמים דוחים את טובת הציבור והכלל עבור תועלת היחיד. כי בסדר הנהגה זו, מעלת הפרט והיחיד היא המכרעת וקובעת את סדר החיים.

אבל כפי שהוא מצד "נשיא הדור", ש"הנשיא הוא הכול" - הרי בכוחו ופעולתו לאחד את שתי המעלות.

שהיא מגלמת ומשרתת ישות שגדולה יותר מכל היחידים כולם, "ציבור"?

אם האזרחים הם בסך הכול אסופה של אינדיבידואלים, הערך המכריע יהיה תמיד טובת הפרט ורווחתו, ואי אפשר לפגוע בזכויות הפרט כדי לשרת מטרות קולקטיביות. אך אם 'ציבור' הוא ישות גדולה יותר מאשר אסופה של יחידים, יש להעדיף את טובת הקולקטיב גם על חשבון פגיעה בפרטים.

השאלה הזו עמדה מאחורי תהליכים חברתיים אדירים, מלחמות עולם ומאבקים גיאופוליטיים. אפשר לחשוב כדוגמה על המאבק בין ארצות הברית של אמריקה, שערכי היסוד שלה הם חירות כלכלית ופוליטית, זכויות פרט וריבונות האזרחים - מול ברית המועצות הקומוניסטית, שפעלה בשם אידיאלים של שליטה מפלגתית ריכוזית, וכפיית שוויון לטובת הכלל.

האיזון הזה בין 'ציבור' ל'יחיד' קיים גם במשרות. ישנה משרה ציבורית, כמו ראש עיר, רב ראשי או מנהל בנק. אדם שמחזיק במשרה ציבורית צריך לדאוג לציבור. הוא לא יכול להתעסק במסגרת תפקידו הציבורי ומכוחה בטובתו של אדם יחיד כזה או אחר, ואם הוא עושה זאת זו נחשבת מעילה בתפקידו. לעומת זאת, מורה פרטי או רופא פרטי, כמו עורך דין או הורה, אמור לדאוג אך ורק לאינטרסים של המטופל או הלקוח שלו. אך הבה נחשוב: לאיזה סוג 'משרה' שייך התפקיד של 'נשיא הדור'? מה זה אומר להיות 'רבי' - האם זה תפקיד ציבורי או פרטי?

אפשר לחשוב על 'רבי' כנושא במשרה ציבורית מובהקת. מדובר ביהודי שנטל על כתפיו את האחריות לדאוג לדור כולו, לקבוע את הקו הכללי בעבודת השם, להחליט באיזה "מבצע" קודש צריך לעסוק כעת, להילחם על שלמות התורה, העם והארץ, ובאופן כללי - זהו יהודי בעל חזון אלוהי ומשימה להפוך את העולם ולהביא את המשיח.

אבל מצד שני, 'רבי' הוא מורה ומדריך אישי של כל אחד. אדם שכל אחד יכול לפנות אליו, ולבקש עזרה אישית וטובה אישית. אדם שקורא כל מכתב שנשלח אליו ועונה עליו. אדם שמקדיש שעות על גבי שעות מיומו לחלק דולר לצדקה לכל יהודי שמעוניין. אדם שמרגיש את כאבו של יהודי שאין לו מצות לפסח או לנערה מבולבלת ואובדת דרך.

אנחנו רגילים לחשוב על הסוגיה הזו כשאלה של "או או". זה משחק סכום אפס. או שאנחנו מתעדיפים את הפרט, או את הכלל. או לדרוש את טובת היחיד בשביל טובת המדינה, או לדחות את טובת המדינה כדי לא לפגוע בטובת היחיד. או להיות איש ציבור, או להיות אדם פרטי. ככל שנמשוך את החבל לכיוון אחד, זה יפגע בצד השני של המשוואה.

אבל כשמדברים על רבי, התשובה המפתיעה היא: **גם וגם**. אצל רבי, הציבור והיחיד שניהם אחד. ואלו לא שני תפקידים או שני כובעים שונים באדם אחד. זוהי ההגדרה המהותית של 'רבי' - גם יחיד וגם ציבור.

זה מתחיל מהרבי עצמו. לכל אדם הנושא בתפקיד ציבורי, יש לצד התפקיד שלו גם את החיים האישיים שלו, את המשפחה שלו, את הבית שלו. כל אלה, סביר להניח, מושפעים מהתפקיד, אבל הם לגמרי לא חלק ממנו. לעומת זאת, אצל רבי אין בכלל מושג כזה "חיים אישיים". אין לו זמן לעצמו, אין לו רכוש לעצמו, ואפילו המשפחה שלו היא לא עניין פרטי ואישי כמו אצלנו. את כל מה שיש לו, גם את הדברים האישיים ביותר, הוא מוסר ונותן לציבור. וכל זה, למרות שאחרי הכול מדובר פה באדם פרטי יחיד.

זה משתקף גם בתפקידו של הרבי. תפקידו של נשיא הדור הוא לדאוג גם לציבור ככלל, ובעת ובעונה אחת לדאוג גם לכל פרט ופרט מאותו ציבור. לדאוג לצביון של היהדות, לתקן תקנות, ללמד את עם ישראל דרכים חדשות ועמוקות בלימוד התורה, ליזום מהלכים עם מנהיגי ממשלות, להתוות את עבודת השם באופן כללי, להביא את המשיח ולהגשים את חזון כל הדורות - ובה בשעה, לתת תשומת לב אישית לכל בעיה אישית של כל יחיד, של כל 'שה' בעדר שלו, ולדאוג לכך שכל יהודי יוכל למלא את תפקידו האישי, למצות את כישורונותיו האישיים ולעבוד את השם בשמחה ובנחת.

לכן משה רבינו אומר: **"יודע אני** שיש להם חלק בתמידי ציבור". אדם רגיל מסוגל להסתכל על העולם רק בראייה של שחור או לבן, או יחיד או ציבור. אבל "אני", משה רבינו, חובש כובע מיוחד - כובע שמכיל ונושא את היחיד ואת הציבור יחד, שמתעניין במידה שווה בטובת היחיד ובטובת הציבור. כך, גם כאשר מדובר על קרבנות ציבור, משה רבינו לא 'מוחק' את האנשים היחידים, ואפילו בתוך המכלול הציבורי השלם הוא יודע

לראות את החלקים הספציפיים של עדת קורח.

ממשה רבינו לנשיא דורנו

את האמירה הנפלאה הזו של משה רבינו, המבטאת את מהותו של 'רבי', הרבי מקשר לגאולתו של הרבי הריי"צ והצלתו מגזר הדין של "הפך החיים" שנגזר עליו:

פרשת קורח חלה בכמה שנים בסמיכות לג' תמוז, היום אשר "חופשה ניתנה לו" לכ"ק מו"ח אדמו"ר, נשיא הדור, ממאסרו אשר נאסר על הרבצת התורה וחיוזק הדת.

ונקודה ותוכן הנ"ל מצינו ב"עבודה הגדולה" אשר עבד "בהרבצת התורה וחיוזק הדת". שאף שהיה בממדים גדולים ורחבים הנוגעים לציבור וכלל ישראל - הן במדינה ההיא [ברית המועצות הסובייטית], וכל שכן וקל וחומר לאחר צאתו ממדינה ההיא,

מכל מקום, לא נגרע על ידי זה חס ושלום מההתעניינות וההשתדלות בטובת היחיד והפרט, ברוחניות וגם בגשמיות. ועד שהניח את עצמו בשביל טובתו של איש פרטי, אף שהאיש שהיה מטיב עימו, הנה לא זו בלבד שלא היה כלל בסוג של "חברו בתורה ומצוות", אלא שהיה שלא בערכו כלל.

את הדברים אמר הרבי בקשר לחג הגאולה של הרבי הקודם, "משה רבינו" שבדורו. ואנו, כחסידיו של הרבי, מקשרים את הדברים מיד ליום ההילולא של הרבי שלנו, בג' תמוז, שכל מעשיו ותורתו היו ספוגים בפלא הקיצוני הזה, בשילוב הבלתי אפשרי של "נשיא הדור".

מצד אחד, הרבי לקח על עצמו את המשימה הגדולה ביותר, להביא את המשיח. לא רק לבנות בית כנסת או מקווה בכל 'חור', לא רק ללמד תורה, לא רק לחולל מהפכת אוכל כשר וחיונוך יהודי, אלא הבאת הגאולה האמיתית והשלמה. זו משימת המשימות שכל צורך אחר מתגמד

לעומתה, והיא ורק היא עמדה אל מול עיניו מיום עלותו על כס הנשיאות, או אפילו הרבה קודם לכן, ובמילותיו שלו: "מיום הולכי לחיידר, ועוד קודם לכן"...

ומצד שני, כל חסיד, כל יהודי וכל ילד הרגישו ומרגישים כי הרבי הוא הרבי האישי שלהם. כל אחד שזכה להיכנס ליחידות, לקבל מכתב מהרבי או אפילו רק לעבור לפני הרבי, חש כי הוא חשוב ויקר לרבי כבן יחיד ממש, יותר מכל דבר אחר בעולם. בין אם מדובר בשאלה הקשורה לקניית דירה, ברכה ללידה קלה או קושי בלימוד התורה או בעבודת התפילה - הרבי שם, מעודד ומברך ומסייע לי.

עצם המחשבה על כך שזכינו להיות חסידיו של רבי כזה, מעבירה צמרמורת בלב כל חסיד, ומבהירה לנו את גודל הזכות וגודל החובה. הזכות שאנו יכולים לכתוב לרבי, לשתף אותו בחיינו האישיים ולהתברך ממנו, והחובה למלא את השליחות שהטיל עלינו הרבי, וליישם את הוראותיו והדרכותיו.

בנוסף לכך, הרבי דורש גם מאיתנו, בעבודת השם הפרטית שלנו, ללכת בדרכיו:

ומעלה זו ממשיך נשיא הדור לכל אחד ואחד החולכים בדרכיו, ועוסקים בהרבצת התורה וחיוזק הדת,

שיוכלו לעסוק ולפעול בהפצת היהדות והמעיינות לכלל ולציבור, וביחד עם זה שלא לגרוע בהשתדלות לטובת הפרט.

הרבי מורה גם לנו לא להתמקד ב'כובע' אחד, אלא לנסות ככל האפשר להיות גם אנשי ציבור וגם אנשי יחיד. לזה מצפה הרבי מחסידיו: לארגן תהלוכת ל"ג בעומר גדולה וכנס נשים ענק, לגייס כספים ולבנות מקווה מפואר; ויחד עם זאת להיות קשוב לכל שיחת טלפון ולכל יולדת הצריכה עזרה ולהתפנות עבור יהודי המבקש לימוד בחברותא.

העבודה הזו תביא לכך שנזכה, בעזרת השם, במהרה לגאולה השלמה, בה יתממש במלואו אותו שילוב בין "יחיד" ל"ציבור", אז - במילותיו הקדושות של הרבי - "הקדוש ברוך הוא גואל לא רק את כלל ישראל, אלא את כל אחד ואחד, כמו שכתוב" ⁷ "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל",

ז. ל' כ"ק מו"ח אדמו"ר במכתבו לחגיגת י"ב תמוז הראשונה - בשנת תפר"ח (נדפס בסה"מ תש"ח ע' 263. אגרות קודש שלו ח"ב ע' פ. ועוד), בו כותב "ראוי הוא לקובעו ליום התנועות והתעוררות לחיוזק התורה והיהדות בכל אחר ואתר לפי ענינו כו'".
ח. ראה תניא פרק לב ובהנסמן בקיצורים והערות לשם.

7. ישעיהו, כז, יב.

כל יחיד בפני עצמו, וכפירוש רש"י⁸ שהקדוש ברוך הוא "אוחז בידיו ממש איש איש", וכולם מתאחדים יחד ב"קהל גדול" ש"ישבו הנה" בגאולה האמיתית והשלמה, בעגלא דידן ממש".

לעקאך לאימא

היה זה בערב יום הכיפורים של שנת תשי"ד. כמנהגו מדי שנה, הרבי עמד על רגליו וחילק בידו הקדושה "לעקאך", פרוסת עוגת דבש לכל אחד מהעוברים על פניו לשניות ספורות.

בין העוברים היה החסיד ר' שלום פלדמן, שהיה אז בחור צעיר ויתום מאב, שנסע ללמוד בחצר הרבי בעוד אימו ואחיותיו נשארו בכפר חב"ד. באותה תקופה, חלתה אימו במחלת

8. דברים, ל, ג.

9. ירמיהו, לא, ז.

השחפת, שנחשבה אז למחלה קשה וסופנית. ר' שלום עבר לפני הרבי, קיבל את פרוסת העוגה והמשיך הלאה, אך אז שמע את קולו של הרבי קורא לו: "פלדמן! לעקאך לא מציעים, לעקאך מבקשים".

ר' שלום מיד ביקש מהרבי לעקאך, כמובן, ואז אמר לו הרבי: "מדוע אינך מבקש גם בעבור אימך?"...

לעיתים, כשהיה ר' שלום מספר את הסיפור הזה, היה מוסיף ומסביר: ערב היום הקדוש, הרבי בוודאי מחזיק בידיו את ה'מפתחות' של כל העולמות, בידו לפעול גדולות ונצורות בעבור כלל ישראל והעולם כולו. ובכל זאת, על מה חושב הרבי בשעות קריטיות אלו? "מדוע אינך מבקש גם בעבור אימך?"...

עת לדעת

אירועים בדברי ימי חסידות
חב"ד עלפי לוח השנה

מבוסס על הספר 'עת לדעת', בהוצאת צעירי אגודת חב"ד מאת השליח הרב אברהם שמואל בוקיעט ע"ה מוקדש לעילוי נשמתו

ב תמוז

תש"א

ההתוועדות הראשונה של הרבי ב770. ההתוועדות נערכה בערב שבת, ארבעה ימים אחרי שהרבי הגיע לארצות הברית.

ג תמוז

תרי"א

שריפת ענק פקדה את חצר רבותינו נשיאינו בליובאוויטש. בשריפה עלו באש בתיהם של אדמו"ר הצמח צדק ושל בניו.

תרנ"ו

החל רצף של התוועדויות שמחה לרגל השידוך של אדמו"ר הריי"צ והרבנית נחמה דינה, באזור הנופש באליווקא (מרחק של שעתיים נסיעה מליובאוויטש), שנמשכו שבעה ימים.

תרפ"ז

אדמו"ר הריי"צ השתחרר ממאסרו, בתנאי שיצא לגלות בקוסטרמה למשך שלוש שנים. הרבי

השתחרר לקראת השעה שתיים אחר הצהריים, וניתנה לו רשות ללכת לביתו, ולהתייצב בתחנת הרכבת בשעה שמונה בערב. בנסיעתו לקוסטרמה הצטרפו אליו בתו הרבנית חיה מושקא, חתנו הרב שמריהו גוראריה והחסיד ר' אליהו חיים אלטהויז. תחנת הרכבת היתה מלאה וצפופה בהמון רב של חסידים שבאו להיפרד מהרבי. הנסיעה ברכבת ארכה יממה שלמה.

תש"ז

ההתוועדות הראשונה של אדמו"ר הריי"צ בה נכח הרבי לאחר בואו לארצות הברית. ההתוועדות נערכה בשבת קודש.

תשנ"ד

יום הגדול והקדוש - יום ההילולא של הרבי.

ד תמוז

תקע"ט

נפטרה הרבנית אסתר מרים, בתו של אדמו"ר האמצעי. נפטרה בחיי אביה, ונטמנה בליובאוויטש.

תפילה על ה'ציון'!?

מדוע התפילה על ציון הצדיק אינה נחשבת כ'דיבור למתים'? מה פועל הצדיק בעת שמתפללים על ציונו? ומה עומד ברקע ה'התקשרות' אל הצדיק? – גם כשלא מבינים איך זה בדיוק פועל, צריך להזכיר ולבקש ברכה על הציון'

ומה שטוען וכותב שיש בכך משום 'מכוון מחשבתו לזולתו', כאמור – הנה, בקצרה, אין הדבר כן, כי:

(א) הבקשה היא אינה שהצדיק עצמו, 'ישיע חלילה את המבקש, אלא שהצדיק ברוב צדקתו ימליץ טוב על המבקש לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה.

(ב) כוונה שנייה בזה [טמון בכך רעיון נוסף], אשר כל חסיד ומקושר אל הרבי הנה נשמתו היא 'פרט' מנשמת הצדיק – שהיא 'כלל' גדול, ונמשלה ל'ראש' ביחס להנשמות הפרטיות שלה [שכלולות בה], כמבואר בתניא פרק ב'.

וכמו שבמשל הראש ואיברי הגוף, כל איבר ואיבר אף שהוא מקבל חיותו מהנשמה, הנה אין החיות מגיעה ישירות מהנשמה אל אותו האיבר, אלא תחילה הנשמה מתלבשת בראש ובמוח, ומהראש והמוח מתחלקת אחר כך החיות לכל איבר ואיבר לפי עניינו,

כך הוא גם כן בחסיד ורבי, אשר ה'ראש' [הרבי] כיוון שהוא בריא וחזק, יש בו את כל סוגי החיות השונות של כל איבר ואיבר, וממנו היא מגיעה אל ה'איברים'; וכדי שיהיה גם כן האיבר בריא, צריך שתהיה ההתקשרות שלו עם הראש שלמה, היינו, שהגידים והנערוון [העצבים] המקשרים את הראש עם האיברים יהיו פתוחים, אשר אז יומשך אל האיבר החיות השייך אליו.

וזהו בכללות עניין ההתקשרות של חסיד לרבי, אשר על ידי זה מקבל החסיד כל המצטרך לו הן בגשמיות והן ברוחניות.

אין הזמן גרמא [הזמן אינו מאפשר] להאריך יותר, אבל תקוותי אשר גם תוכן זה מספיק, ואם יהיה אצלו איזה שאלות בהכתוב למעלה, בטח יודיעני, ובזמן הפנוי אשתדל לענות גם עליהן.

(כרך ג, אגרת תשמה)

...מה שביקש להזכירו לבקשת ברכה על ציון כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר [הרי"צ], הריני כפרת משכבו, אעשה כבקשתו.

ומה שכותב במכתבו אל"י שאין לו הבנה בזה [מהי ההזכרה על הציון וכיצד היא פועלת], הנה גם כשאוכל ושותה וישן, בטח אינו מתבונן מקודם איך זה פועל על הגוף והנשמה שלו, ועושה את כל זה גם אם אינו מבין באיזה אופן נעשית הפעולה. וגם בעניין זה של ההזכרה על הציון כן הוא.

ומה שכותב במכתבו שהדבר נראה כ'מדברים למתים', חס ושלום, ומכוונים מחשבה לזולת [שחושבים לקבל השפעה ממישהו אחר בנוסף לקב"ה] חס ושלום,

הנה בוודאי מבין בעצמו שבשורה התחתונה אין הדבר כן, כיוון שמוסכם [מובא בתורה באופן ברור] שכלב בן יפונה, וכמה תנאים ואמוראים, וצדיקים בכל הדורות עשו כן והתפללו במערת המכפלה ובציוני הצדיקים.

ואכתוב בקצרה לבאר באופן מוסבר מהו המענה על קושייתו:

הנה גם כשהיו באים להרבי לבקש ברכה בחיים חיותו בעולם הזה, לא היו באים אליו מפני מעלת הגוף שלו, אלא מפני מעלת נשמתו.

וכיוון שכן, הרי כל עניין המיתה אינו שייך כי אם בגוף, שרק בו נעשה שינוי עקב המיתה, כי הנשמה היא נצחית,

ובפרט נשמת צדיק, שאינה שייכה [שייכת] כלל וכלל לגיהנום, כף הקלע וכו' [עניינים של 'ירידה' עבור הנשמה, בתור תיקון על חטאיה, שאצל צדיקים אין זה שייך כמובן], וממילא הרי עניין המיתה בה [בנשמת הצדיק] היינו 'הסתלקות', [פ]ירוש: עלייה למדרגה נעלית יותר, ואינו קרוי חס ושלום "מת". וכמה [וכמו] שכתוב בזוהר (ח"ג דף ע"א).

תניא בהדפסת הקומוניסטים

jem 20707 / Freidin Levi

הם הבטיחו להכיר בכך שזהו הדפוס הישן של האחים ראם - כך הם הבטיחו לנו".

אלא שבעוד פרופ' ברנובר ראה את עיקר הבשורה בערך ההיסטורי של ההדפסה בדפוס ראם דווקא, הרבי הצביע על נקודה אחרת - מהותית הרבה יותר:

"אינני יודע אם צריך לריב איתם על כך. מה אכפת לכם שהקומוניסטים הם שמדפיסים זאת? זה אפילו עדיף!".

דווקא מפני שבית הדפוס הוא בבעלות הממשל הקומוניסטי, יש כאן משמעות היסטורית כבירה. אותם קומוניסטים, שרדפו את הדת בכלל, ואת חסידי חב"ד בפרט, הם עצמם מדפיסים עתה את ספר התניא!

פרופ' ברנובר זכה להיות בין אלו ששמעו מפורשות מהרבי על סופה הקרוב של ברית המועצות. כבר בשנת תשמ"ה, זמן קצר לאחר עלייתו של גורבצ'וב לשלטון, אמר לו הרבי שהסוף של המשטר הקומוניסטי קרוב, וכל יהודי שירצה לעזוב, יוכל לצאת ולעלות לארץ הקודש, ומי שיבחר להישאר - יוכל לחיות בגלוי כיהודי שומר תורה ומצוות.

דברים אלו, באותה עת, נשמעו כחלום מנותק מן המציאות. אך הרבי ביקש מפרופ' ברנובר להעביר את המסר ליהודי ברית המועצות, ואף עודד את הקמתו של שיכון קליטה ייעודי בירושלים לקראת העלייה הגדולה.

ספר התניא שהודפס "על ידי הקומוניסטים" הינו ללא ספק אבן דרך בתהליך השינוי העצום, ששיאו התרחש ממש בשנה שלאחר מכן בפירוק הסופי של השלטון הסובייטי.

התמונה שלפנינו מתעדת רגע אחד, אך נושאת בתוכה סיפור של תקופה שלמה.

בתמונה נראה פרופ' ירמיהו ברנובר, יו"ר אגודת "שמיר" (שומרי מצוות יוצאי רוסיה), מגיש לרבי את ספר ה'תניא' בתרגום לרוסית, שזה עתה הודפס בעיר ווילנא.

עצם הדפסת ספר תניא בוויילנא, פולין - מדינה שהייתה עד לא מכבר תחת שלטון קומוניסטי ובחסות ברית המועצות - בישרה על המהפך הגדול שמתחולל במדינות אלו, ובעיקר על פריצת הדרך בתחום חופש הדת.

פרופ' ברנובר, בעת שהגיש את הספר לרבי, ציין עובדה מרגשת: ההדפסה בוצעה בדפוס 'האלמנה והאחים ראם', הדפוס ההיסטורי שבו נדפס 'ש"ס וילנא' המפורסם. ובפרט - אותו הדפוס שבו נדפסה בשנת תר"ס המהדורה המפורסמת של ספר התניא, שכל המהדורות מאז ועד היום הינם תדפיס ממנה.

הרבי התעניין: "ראם? גם עכשיו יש שם בית דפוס? באותו הבניין?". פרופ' ברנובר השיב כי כן - זהו אותו מבנה ממש, ואף חלק ממכונות הדפוס המקורי עדיין פועלות שם.

הבעלות על הדפוס, כמו על כל העסקים תחת השלטון הקומוניסטי, הייתה שייכת לממשלה. אך פרופ' ברנובר הוסיף וציין, כי "לגבי העתיד,

הרועה // מאמר "למנצח לדוד להזכיר" – ספר המאמרים תשל"ב

מדוע נמשלו נשיאי ישראל לרועי צאן? מהו תפקידם בכינוס ואסיפת הצאן ובניית ה'דיר'? ומדוע הרועה צריך 'אזכור' מיוחד? – תפקידם של רועי ישראל ומעלתם, והמסר מכך לכל אחד ואחד

— א —

מה עם הרועה?

"למנצח לדוד להזכיר גוי"¹, ואיתא במדרש²: "משל למה הדבר דומה? למלך שהיה לו צאן וכעס עליהם, גרש את הצאן והתיר את הדיר והעביר את הרועה. אחר זמן חזר המלך לצאנו, התחיל מכנסה ובונה את הדיר, ולרועה לא הזכיר! אמר הרועה: הרי הצאן מכנסות והדיר בנוי, ואני איני נזכר?"

כך אמר דוד, למעלה מן המזמור [בסיום המזמור הקודם נאמר]: 'כי אלקים יושיע ציון ויבנה ערי יהודה', הרי הדיר בנוי; 'וישב שם וירשנה וזרע עבדיו ינחלה' ואהבי שמו ישכנו בה', הרי הצאן מכנסות; אמר הרועה: ואני איני נזכר? לכן [פותח המזמור הבא ב:] 'למנצח לדוד להזכיר'."

רועי ישראל

והענין בזה:

דהנה, נשיאי ורועי ישראל הם בדגמת רועי צאן שדואגים תמיד לצאן מרעיתם.

וכדאיתא במדרש³ על הפסוק⁴ "ומנשה היה רועה", שבחנו הקב"ה בצאן. שברח ממנו גדי ורץ אחריו כו' הרפיבו על כתפו כו'. אמר הקב"ה: יש לה רחמים לנהג צאנו של בשר ודם, חייך אתה תרעה צאני ישראל.

ועל דרך זה בדרך, שבדקו הקב"ה בצאן ומצאו רועה יפה. שהיה מוציא קטנים לרעות כדי שירעו עשב הרף, ואחר כך מוציא הזקנים כדי שירעו עשב הבינונית, ואחר כך מוציא הבחורים שהיו אוכלים עשב הקשה. אמר הקב"ה: מי שהוא יודע

— ב —

לכנס הצאן ולבנות הדיר

והנה, תפקידם של נשיאי ורועי ישראל הוא: **לכנס את הצאן**. דהו מה שכתוב⁵ "שה פזורה ישראל", ולכן צריך לכנס את הצאן;

וגם **לבנות את ה'דיר'**, שהו על דרך מה שכתוב⁶ "כתפארת אדם לשבת בית", אלא שנתוסף בזה גם מעלת ה'דיר' [מקום מגורי הבהמה] לגבי 'בית';

כיון שגם בישראל ישנה המעלה ד'בהמה' לגבי 'אדם', כמו שכתוב⁷ "בהמות הייתי עמך".

וכמוכן גם מהמבאר בהמשך ההלולא⁸ בענין הפיכת ה'שטות' שלמטה מטעם ודעת, ל'שטות' דקדושה שלמעלה מטעם ודעת - ד'שטות' שלמטה מטעם ודעת הוא בחינת 'בהמה' שלמטה מאדם, ותכלית העבודה היא לעלות לבחינת 'בהמה' שלמעלה מבחינת אדם.

ובמילא, צריך להיות גם הענין ד' (תפארת אדם) לשבת בית' באפן של "דיר".

— ג —

גבוה מכל העם

אמנם כללות הפעלה דנשיאי ורועי ישראל בכנוס הצאן ובניית הדיר, היא, מה שהרועה והנשיא דואג רק לצאן מרעיתו, ולא לעצמו.

ולכן, צריך להיות ענין של הזכרה לגבי הרועה והנשיא עצמו, שהו ענין "למנצח לדוד להזכיר".

דהנה, ענינו של רועה הוא שמצד עצמו יש בו

5. ירמיהו נ, יז.

6. ישעיהו מד, יג.

7. תהלים עג, כב.

8. ספר המאמרים תש"י ע' 117 ואילך.

1. תהלים ע, א.

2. מדרש תהלים ופרש"י על הפסוק.

3. שמות רבה פ"ב, ב.

4. שמות ג, א.

תכונות מיוחדות שבהם הוא נעלה יותר משאר בני אדם, ובגלל זה נעשה רועה עליהם.

ועל דרך מה שכתוב במדרש⁹ על הפסוק "ומושה היה רועה", שמתחלת בריתו היה מתקן לכהן. אלא שאחר כך נתגלה הדבר על ידי זה שבחנו הקב"ה בצאן כו', כנזכר לעיל.

והינה, שרועה ישראל גדלה מעלת נשמתו לגבי מעלת נשמותיהם של צאן מרעיתו. וכמו במלך שגדלה מעלתו לגבי כל העם, כמו שכתוב¹⁰: "משכמו ומעלה גבה מכל העם", הינה שלא רק ראשו גבוה מכל העם, אלא גם "שכמו" הוא למעלה מכל העם.

ועם היות שגדלה מעלת המלך והרועה, אף על פי כן, הרי הוא משפיל את עצמו להנהיג את העם בצאן מרעיתו;

ואדרבה: דוקא מצד גדל מעלתו, ביכולתו לרד למטה להיות מנהיג ורועה וכו',

להזכיר את הרועה עצמו

ועל זה היא הבקשה "למנצח לדוד להזכיר", דהגם שהיה ענין הגאולה בהצאן ובגנית הדיר וכו', "כי אלקים יושיע ציון וגו'" הרי **הרועה** לא נזכר,

[שהרי מזה גופא שהצאן מכנסות והדיר בנוי, מוכח, שהרועה נמצא עמם] (כי כאמור, כנוס הצאן ובגנית הדיר נעשים על ידי הרועה), אלא שאף על פי כן צריך להזכיר על הרועה, הינה, על עצם מציאותו כמו שהוא לעצמו, נוסף על היותו רועה של הצאן].

כי, זה שיש מציאותו של הרועה, אין זה אלא בשכחות **לצאן מרעיתו** בלבד. ולכן יש צורך בבקשה מיוחדת שיהיה ענין הגאולה גם בנוגע ל**הרועה** כפי שהוא מצד עצמו, שמצד מעלתו העצמית יכול להתעלות למעלה מעלה עד אין קץ.

— ז —

"שה כזורה ישראל"

ובאור הענין בעבודת כל אחד ואחד מישראל: דהנה, "שה כזורה ישראל" קאי [מדבר בזה]

על **הפזור דכחות הנפש** מצד ההתעסקות בעניני העולם, שזוהי כללות העבודה בימי החל בעסק הפרנסה כו',

דאף שהעסק בזה הוא על פי תורה, וכמו שכתוב¹¹ "ששית ימים תעבד ועשית כל מלאכתך", ואמרו רז"ל במכילתא "זו מצות עשה". והינה, שהעסק בעניני העולם צריך להיות באופן ש"כל מעשיך יהיו לשם שמים" ו"בכל דרכיך דעהו",

מכל מקום, כיון שסוף סוף עוסק הוא בעניני העולם, "מעשיך" ו"דרכיך" (שלה) דיקא, נעשה מזה פזור כחות הנפש כו'.

ועל זה נאמר "כי אלקים יושיע ציון וגו'", כנוס הצאן ובגנית הדיר, הינה, לאסוף הכחות שנתפזרו בעניני העולם ולעשות להם 'דיר' ו'בית', ועד לעשית ובגנית 'דירה' לו יתברך בתחתונים.

מעלתם של ישראל עצמם

ולאחרי זה באים למה שכתוב "למנצח לדוד להזכיר", שזוהי המעלה דישראל **כפי שהם מצד עצמם**, שנעשים חד עם הקב"ה, כמאמר¹²: "ישראל וקוב"ה כולא חד",

שזהו עלוי גדול יותר מהעלוי שנעשה בהם על ידי עשית הדירה לו יתברך בתחתונים (בגנית הדיר):

כי, בעשית הדירה לו יתברך, הרי הם עדין במציאותם, ואלו תכלית הפונה היא בטול המציאות לגמרי, שזהו ענין "ישראל וקוב"ה כולא חד" (שנעשה על ידי התורה דוקא).

אמנם, אי אפשר לדלג מיד לדרגא זו, אלא העבודה צריכה להיות בסדר והדרגה. דבתחלה עבודתו היא בעשית ה"דירה לו יתברך בתחתונים", ורק לאחר זה הולך ומתעלה בעבודתו עד שמגיע להעלוי והשלמות ד'ישראל וקוב"ה כולא חד".

וענין זה יתגלה בשלמות לעתיד לבוא, כמאמר רז"ל¹³: "עתידין צדיקים שיקראו על שמו של הקב"ה". שזהו מקור מפרש ב'נגלה' להאחדות דישראל וקוב"ה באופן שנעשים "כולא חד", שלכן נקראים בשמו של הקב"ה.

11. יתרו כ, ט.

12. ראה זוהר ח"ג עג, א.

13. בבא בתרא עב, ב.

9. שמות רבה שם, ד.

10. שמואל א ט, ב.

שולחן שבת חסידי

התוועדות משפחתית
לשולחן שבת

אור בתוך החושך

מה אמר הרבי מהר"ש על השפעת דברי החסידות, גם כאשר השומעים אינם מבינים? ומה אמר הרבי ש"כולים למצוא" בתורתו של נשיא דורנו? – על חשיבות לימוד תורתו של הרבי, והאור הגדול שבה המאיר גם את חשכת הגלות העצומה

"לדבר" או "לומר"?

"כאשר אני אומר את דברי החסידות מול יהודים שהם בעלי 'אוזניים לשמוע', שהדברים מתקבלים ומובנים אצלם, אני נוקט בלשון 'לדבר חסידות';

"לומר חסידות" - זוהי אמירת דברי חסידות כאשר הנוכחים אינם 'כלים' לקבל ולהבין אותם כראוי. אך למרות זאת, דברי החסידות חודרים אל הרובד הנעלם שבתוך תוכם, ועתידים הם 'להתעורר' בשלב מאוחר יותר אצל השומע, ואם לא אצלו - אצל בנו או נכדו!".

בהתוועדות י"ב תמוז תשי"ט, סיפר הרבי את העובדה הבאה:

כאשר היה הרבי מהר"ש מדבר אודות אמירת דברי חסידות בפני הקהל, פעמים שהיה נוקט בביטוי "לדבר חסידות", ופעמים שהיה מדייק בלשונו ואומר "לומר חסידות".

הרבי הרש"ב, שהיה יקר בעיניו דיוק הלשון של אביו הרבי, התאמץ להבין מה עומד מאחורי השינוי בלשון, אך לא הגיע לפתרון.

לבסוף, שאל את הרבי מהר"ש לפרש הדברים, והרבי נענה וביאר:

אנו לא לבד!

אך התשובה על כך היא: הקב"ה אינו שולח את היהודי להתמודד לבדו.

חז"ל מלמדים כי המילה "אנכי", שפותחת את עשרת הדיברות, היא ראשי תיבות של הביטוי: "אנא נפשי כתבית יהבית" - "אני עצמי כתבתי ונתתי". כלומר, הקב"ה נתן לנו בתורה את מהותו, את "נפשי" כביכול. כשיהודי לומד תורה - הוא נפגש עם הקב"ה עצמו.

באמצעות לימוד התורה, בכל מקום שבו יהודי נמצא בעולם הזה, הקב"ה מצוי עימו. בכך, מקבל היהודי את הכוח הדרוש כדי להתמודד עם ניסיונות החיים. הקב"ה מאיר את דרכו ומסייע לו לצלוח אותה בשלום.

הנשמה האלוקית של כל אחד ואחת מאיתנו חוותה בירידתה לעולם מעבר חד וקיצוני. ממקום רוחני נעלה, שבו היא זוכה לעמוד לפני השם ולחוש קרבת אלוקים, יורדת היא אל עולם שמטבעו הוא 'העלם' - עולם המסתיר ומכסה על נוכחות הבורא. כאן, בתוך מציאות של הסתר וחושך, עליה לגשש את דרכה. זוהי ירידה של ממש: "מאיגרא רמה לבירא עמיקתא" - מגג גבוה אל בור עמוק.

מצב מאתגר זה מעורר בליבו של יהודי את השאלה: כיצד אצליח להתמודד עם חושך העולם? איך אוכל לשמור על התורה והמצוות כראוי, מבלי להיכשל חלילה מול שלל הניסיונות שהעולם מציב בפניי?

כיצד תובעים מאיתנו?

מול החושך בירידת הנשמה לעולם - ההימצאות

בדומה לשאלה הכללית, בדבר ההתמודדות

לבטח דרכו;

אבל כשנמצאים בדור יתום, 'דרא [= דור] דעקבתא דמשיחא', כאשר נשיאי ישראל אשר לאורם נלך נמצאים לא באופן גלוי לעיני בשר... כיצד תובעים ממנו למצוא את דרך המלך, מלכו של עולם?!"

במצב של העלם והסתר רוחני מעוררת גם כן שאלה, אותה נצטט כאן בלשונו של הרבי:

"כאשר היו נשיאי ישראל שפירשו, ביארו והורו כיצד צריכה להיות ההנהגה בכל עניין ועניין - הנה גם אם הוא בעצמו אינו יודע ואינו רואה, הרי להיותו קשור עם מישהו שיודע ורואה כו', אזי ילך

הרבי איתנו!

על כך משיב הרבי:

"צדיקים דומים לבוראם". כשם שהקב"ה 'הכניס את עצמו' בתוך התורה, ונמצא עם כל יהודי גם בתוך חושך העולם, כך גם הצדיקים.

צדיקים ונשיאי ישראל, שייעודם הוא להאיר את דרכם של בני ישראל ולהדריכם בדרך הישרה, הרי הם 'מכניסים את עצמם' בתוך דברי תורתם. כאשר יהודי עוסק בתורתו של הרבי - הרבי נמצא עימו.

קודם הסתלקותו אמר הרבי הרש"ב: "הנני הולך

אור גדול

זוהי העצה כיצד להתמודד עם ההעלם וההסתר העצום: כאשר לומדים את תורתו של הרבי - זוכים לנוכחותו איתנו. בכך אנו מחוברים אל האור הגדול שבכוחו לגבור על החושך הכבד. מתוך לימוד זה אנו מקבלים את מלוא הכוחות שהרבי מעניק, כדי להאיר את הדרך בתוך מבוכ החיים ולכוון את צעדינו בצורה נכונה.

"למצוא תשובות ועצות"

ב'יחידות כללית' לאורחים בחודש שבט תשמ"ח, דיבר הרבי על כך שמגבלות הזמן לא מאפשרות נתינת מענה אישי על המכתבים וה'פדיונות נפש' שנשלחים אליו.

בדבריו 'אשר' הרבי באופן כללי את קבלת המכתבים, ואת אזכרתם לברכה על הציון הקדוש של הרבי הרי"צ, ולאחר מכן הוסיף ואמר:

"ועוד וגם זה עיקר, שאין צורך באישור כלל [על קבלת המכתבים]. כיוון ש'חזקה' על בית הדואר הממשלתי שממלא את תפקידו להביא את המכתבים, ו'חזקה' שימשיכו, בעזרת השם יתברך,

השמימה ואת הכתבים הנני משאיר לכם".

ה'הסתלקות' פירושה התרוממות רוחנית. בכך הרבי "הולך השמימה" ומתעלה למדרגות נעלות. אך אף על פי כן, הוא ממשיך להימצא בתוך ה"כתבים", בתורתו.

כאשר לומדים את אותם "כתבים שהנני משאיר לכם", שבתוכם נמצא הרבי עצמו - זוכים להתחבר אליו, ולקבל ממנו כוחות וסיוע - כפי שהוא נמצא עתה בדרגות הרוחניות העליונות ביותר.

העיסוק בתורת הרבי הוא, בראש ובראשונה, חיוני לכל אחד ואחת מאיתנו באופן אישי. ומתוך כך, מובנת גם החשיבות הגדולה שבהפצת תורה זו בכל מקום ומקום - כדי להאיר את חייהם של יהודים רבים, הזקוקים כל כך להכוונה הזו, לסיוע הזה, כדי להצליח לעבוד את ה' גם בתוך החושך של תקופת "עקבתא דמשיחא".

למלא את הבקשות כו' - לקוראם על הציון של כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו; ובוודאי שהבקשות נתקבלו - על ידי נשיא דורנו - אצל הקב"ה, "מקור כל הברכות", והוא יברך את כל אחד ואחד על פי בקשתו.

ובנוגע לשאלות, בקשת עצות כו': הנה יכולים למצוא בתורתו של נשיא דורנו תשובות ועצות בכל ענייני עבודת ה'!

ובפרט שבוודאי מקיים גם את הוראת המשנה "עשה לך רב", שיעזור לו למצוא תשובה נכונה".

(מבוסס על שיחת אחרון של פסח תשי"ז)

שבת קודש פרשת קורח

ב תמוז

עלייה לתורה

- ביום ראשון בשבוע הבא חל ג' תמוז, יום ההילולא של הרבי. על כן בשבת צריך כל אחד להשתדל לעלות לתורה.¹
- אם אין מספיק עליות לכל העולים, יעשו כמה מניינים לקריאה בתורה, ובכל קריאה לא יוסיפו על מספר העליות הרגיל (שבעה עולים ומפטיר). אפשר לעשות את הקריאות גם לפני תפילת שחרית.²
- בכל קריאה צריך שיהיו נוכחים לפחות שישה אנשים שעדיין לא שמעו את קריאת התורה ומתכוונים לצאת ידי חובה.³ ומי שמאזין לקריאת התורה במקום אחד כדי להשלים מניין וכדומה, ומתכוון להיות אחד מששת השומעים בקריאה אחרת, יכוון לא לצאת ידי חובה בקריאה זו.
- למפטיר יעלה אדם חשוב בהסכמת רוב המניין, או שיבחרו בהגרלה.⁴

פרקי אבות

- לאחר תפילת מנחה קוראים את פרק רביעי בפרקי אבות.

מנהגי יום ההילולא

- במוצאי שבת קודש לאחר הבדלה מדליקים בכל בית נר, שידלוק עד צאת הכוכבים למוחרת. אם הנר כבה לפני כן, מדליקים אותו שוב. ואם אי אפשר, מדליקים נר חדש. כדאי שיהיה זה נר שיעווה (למעשה נרות משעוות דבורים טהורה לא דולקים היטב, ומספיק להדליק נר שרובו משעווה).
- בכל אחת מהתפילות צריכים לדלוק חמישה

נרות.

- נכון לחלק את הזכות לעמוד כשליח ציבור בתפילות יום ההילולא, ובכך לזכות כמה שיותר מאנ"ש.
- בסיום התפילה, שליח הציבור יאמר את סדר הקדיש דרבנן כמו האבלים: מסיים בקול את המשניות (אפשר ללמוד את המשניות לפני חזרת הש"ץ ולהגיע עד לפני הסיום), אחר כך אומר בלחש כמה שורות בתניא (המנהג הנפוץ לומר "ונפש השנית בישראל היא חלק אלוקה ממעל ממש"⁵), ואחר כך את הקדיש.
- אחרי תפילת ערבית יחזור אחד המתפללים בעל פה חלק מהמאמר "ואתה תצווה" תשמ"א (מודפס ב'תורת מנחם' - ספר המאמרים אדר סיון' עמ' 34). ואם אין מי שיחזור בעל פה, ילמדו מבפנים.

מנהגים שיש לקיימם במהלך היממה הקרובה:

- ללמוד פרקי משניות שמתחילים באותיות שמו של הרבי. מוצעים כאן פרקים קלים יחסית לפי הסדר: פרק א במסכת ברכות (מ), פרק א במסכת שבת (א), פרק א במסכת חלה (ח), פרק ח במסכת סוטה (ס), פרק א במסכת אבות (מ), פרק י במסכת פסחים (ע), פרק ב במסכת ידיים (ג), פרק ג במסכת סנהדרין (ד), ופרק ד במסכת סוכה (ל).
- לערוך התוועדות מתוך אהבת ישראל, בה יתחזקו בלימוד התורה והפצת היהדות והחסידות, ובמיוחד באהבת ישראל⁶ כפי שהורה לנו הרבי. נכון לפתוח את ההתוועדות בדבר תורה של הרבי.
- לקבוע שעה להסביר לבני המשפחה על הרבי ועבודתו הרוחנית שבה עסק כל ימי חייו, ושגם עכשיו הוא מנהיג אותנו ומעורר עלינו רחמים רבים ואף ביתר שאת⁷, ועלינו לדאוג להיות ראויים לכך⁸. כן יש לשתף את הנשים והילדים

5. מנהגי מלך ס"ע 32.

6. ספר-השיחות תשנ"ב ח"ב עמ' 535.

7. תניא, אגרת-הקודש, ביאור לסי' ז"ך. 'תורת-מנחם' - התוועדות תש"י

עמ' 16, עיי"ש.

8. לקוטי-שיחות, כך יב, עמ' 146.

1. מנהגי יום ההילולא על פי הוראת בית דין רבני חב"ד בארץ הקודש, על פי מכתב הרבי משנת תשי"א - אג"ק ח"ד עמ' קמב, ספר-המנהגים עמ' 95.

2. אג"ק ח"ג עמ' ד. 'התפילה כהלכתה' פט"ו ס"ה ובהערות שם.

3. קצות-השולחן סי' כה ס"ד.

4. ברכי-יוסף או"ח סי' רפד ס"א. שערי-אפרים שער ט סמ"ב. 'דרכי

חיים ושלום' אות ר'. לוח היום יום כו כסלו וס' המנהגים עמ' 30.

בהנהגות יום ההילולא⁹.

• לבקר בבתי כנסת ובתי מדרש באזור ולחזור פתגם או רעיון מתורתו של הרבי, להסביר על אהבת ישראל שרחש לכולם, ולהסביר גם על תקנותיו: לימוד הרמב"ם היומי¹⁰, מבצעי המצוות הקדושים, מבצע אות בספר התורה¹¹, שבע מצוות בני נח¹², ופרסום הנבואה ש"הנה זה משיח בא" ושכל אחד ואחת צריכים להשתדל לעשות את שתלוי בהם להבאת המשיח¹³.

• לבקר בהתכנסויות נוער ולהסביר להם, בלשונו של הרבי, "איך שחיבה יתרה נודעת להם תמיד" מאת הרבי, "ואת אשר תבע מהם והתקווה והביטחון אשר בטח בהם, אשר סוף סוף ימלאו את תפקידם בהחזקת היהדות והפצת התורה בכל המרץ, החום והחיות שהם מסגולת הנוער".

יום ראשון

ג תמוז

• לפני תפילת שחרית לומד כל אחד לעצמו פרק תניא (מקובל ללמוד את סימן כז באגרת הקודש¹⁴, ללא חלק הביאור על האגרת). וכן תורם כל אחד למוסדות או פעולות של הרבי,

9. ספר-המנהגים עמ' 85.

10. לקוטי-שיחות, כרך כז, עמ' 229, "התועדויות" תשד"מ ח"ג עמ' 1622, ובכ"מ.

11. לקוטי-שיחות, כרך כ, עמ' 579, 428 ובמקומות רבים.

12. לקוטי-שיחות, כרך כז, עמ' 132, חידושים וביאורים בש"ס חלק ב סי' ח.

13. ספר-השיחות תנש"א ח"ב עמ' 792, ספר-השיחות תשנ"ב ח"א עמ' 122, 26.

14. על-פי אג"ק כ"ק אדמו"ר מהר"י צ"ח עמ' שצ.

עבורו ועבור כל אחד מבני המשפחה.

• אחרי התפילה חוזרים עוד חלק מהמאמר "ואתה תצווה", כמו בתפילת ערבית.

• לאחר מכן, כל אחד כותב וקורא פ"נ ("פדיון נפש") - מכתב אישי בו מבקש החסיד מהרבי שיעורר רחמים על נפשו.

• מקפידים לכתוב את הפ"נ רק אחרי טבילה במקווה. לפני הכתיבה נוטלים ידיים, וכותבים כשחגורים באבנט.

• נוהגים לכתוב את הפ"נ על נייר חלק (נטול כיתוב או שורות וכדומה).

• כותבים: "פ"נ, כ"ק אדמו"ר, אנא לעורר רחמים רבים עליי / עלינו [השמות המלאים - שם פרטי ושם האם] (ואם כותבים עבור אחרים, כותבים "לעורר רחמים רבים עבור" ואז כותבים את השמות), ולאחר מכן מפרטים את הבקשות ברוחניות ובגשמיות.

• אחר כך קורא כל אחד את הפ"נ, ובשעת הקריאה יצייר לעצמו במחשבתו את פניו של הרבי כאילו עומד לפניו.

• אחר כך מניחים את הפ"נ בין הדפים של אחד מספרי הרבי, ושולחים אל האוהל (בפקס: 7187234444, או בדואר אלקטרוני: ohel@ohelchabad.org, או בצילום בהודעת וואטסאפ: 7187234545).

• לפני תפילת מנחה שוב תורמים לצדקה למוסדות או פעולות של הרבי, ואחרי מנחה מסיימים את חזרת החלק האחרון של המאמר "ואתה תצווה". לאחר מכן כל אחד לומד לעצמו עוד פרק תניא, המנהג הנפוץ הוא ללמוד את הביאור על סימן כז באגרת הקודש.

עמדת התהילים היומי מהודרת לבית הכנסת!

לאור הביקוש, ניתן להשיג שוב את עמדת התהילים והפעם בשני גדלים ובעיצוב משודר

לרכישת העמדה במחיר עלות פנו לבית חב"ד
או כנסו לאתר chabadisrael.co.il/theilim

להשתדל שהתורה תהיה מכובדת

רבי יוסי אומר: כל המכבד את התורה, גופו מכבד על הבריות, וכל המחלל את התורה, גופו מחלל על הבריות (משנה ו')

אחד השבחים שחולקים חז"ל לרבי יוסי הוא ש"נימוקו עימו", ועל כן הלכה כמוהו במחלוקתו עם חבריו. הכוונה היא שרבי יוסי היה מקפיד למסור לתלמידיו את ההסבר והנימוק לכל הלכה שלמד איתם. הוא עשה זאת בכדי להגדיל בקרבם את כבודה של התורה, שיקבלו אותה בשכלם ויבינו כמה חוכמה יש בה.

בנוסף לכך, בדברי חז"ל אנו מוצאים כמה וכמה פעמים שיחות בין רבי יוסי ל"מטרוניתא", גבירה לא יהודייה, מכובדת ובעלת שררה. אותה מטרוניתא הייתה שואלת את רבי יוסי שאלות שונות על התורה, ורבי יוסי היה משיב לה על שאלותיה בצורה מנומקת ומשכנעת שתתקבל על דעתה.

מכאן אנו רואים שאצל רבי יוסי היה זה ערך חשוב ביותר שהתורה תהיה מכובדת, גם בעיני עם ישראל וגם, להבדיל, בעיני אומות העולם.

בהקשר זה יש להבין את מאמרו של רבי יוסי כאן במשנה:

"הבריות" הם אותם אנשים שמעלתם העיקרית היא היותם ברואים של הקדוש ברוך הוא, שזה כולל גם את הלא-יהודים הרחוקים ביותר מהתורה.

ועל כך אומר רבי יוסי: מי שמשדל שהתורה תהיה מכובדת גם בקרב אומות העולם, זוכה לכך שגופו יהיה מכובד בעיניהם - מאחר שמדובר בלא-יהודים, שאין להם השגה ושייכות לנשמתו של יהודי, אפשר לדבר במובן הזה רק על כבוד שקשור לגוף, לחיצוניות, של יהודי.

(משיחת מוצאי שבת פרשת קורח תשל"ח)

לקנות פרקליט אחד ומיוחד

רבי אליעזר בן יעקב אומר: העושה מצוה אחת, קונה לו פרקליט אחד, והעושה עברה אחת, קונה לו קטגור אחד, תשובה ומעשים טובים פתרים בפני הפורענות. רבי יוחנן הסנדלר אומר: כל כנסיה שהיא לשם שמים סופה להתקים, ושאינה לשם שמים אין סופה להתקים (משנה יא')

על ידי עשיית כל מצווה שהיא, נוצר מלאך חדש. אלא שצורתו ואיכותו של אותו מלאך תלויות באופן שבו התקיימה המצווה. ממצווה שנעשית בכוונה ובשמחה נוצר מלאך בריא ושלם, ואילו ממצווה שנעשית ללא חיות ובלי הזדהות פנימית נברא מלאך חלש ובעל מום.

כאן במשנה לא מדובר על מלאכים אלה, אלא על מלאכים שקיימים עוד לפני קיום המצוות - וכל מצווה שעושים 'קונה' מלאך אחד כזה, ובזה אין הבדל בין מצווה למצווה. וכל האמרה הזו במשנה באה לבטא את זה שיש מכנה משותף בסיסי ויסודי לכל המצוות באשר הן: "מצווה אחת" - כל מצווה באשר היא מצווה הינה "מצווה אחת"; ולכן כל מצווה שעושים, ולא משנה מידת החיות שבה היא נעשית, קונה "פרקליט אחד" - פרקליט ותיק, ממולח ומומחה שאין דומה לו, אחד ומיוחד, שמגן על אותו יהודי שעשה את המצווה מפני פורענות המגיעה לו בגלל עבירות וחטאים.

וממשיך התנא ואומר שהדברים אמורים לגבי קניית פרקליט בלבד, אבל כדי ליצור "תריס בפני הפורענות" אינה מספיקה עשיית מצווה אחת אלא יש צורך ב"תשובה ומעשים טובים" דווקא. כאן הכוונה ל"פורענות ורעות המתרגשות ובאות כפי מנהגו של עולם", ולא לפורענות הבאה על חטא. ובשביל שהפורענות שמשותלתת כבר בעולם לא תפגע גם ביהודי זה, עליו לצבור זכויות מיוחדות, שהן "תשובה ומעשים טובים".

(משיחות שבת פרשת תשל"ח ושבת פרשת בחוקותיי תשמ"א)

עבדיו סבו לכוּן מִחֲתָנָן קֶרֶחַ וְכָל כְּנָשָׁתָהּ:
וְהַנְּיֻכָּתָן | אִשׁ וְשִׁמּוֹ עֲלֵיהֶן | קָמְרַת לִפְנֵי
יְהוָה מִחֹר וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה הוּא
הַקְדוּשׁ רַב־לָכֶם בְּנֵי לֵוִי: וְהַנְּיֻכָּתָן | אִשׁ וְשִׁמּוֹ
עֲלֵיהֶן | קָמְרַת לִפְנֵי יְהוָה מִחֹר וְהָיָה הָאִישׁ
אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה הוּא הַקְדוּשׁ רַב־לָכֶם בְּנֵי
לֵוִי: וְהָיָה כִּהְיוֹן אֲשַׁתָּא וְשׁוּיָי עֲלֵיהוֹן קְטוֹרַת
בּוֹסְמִין קָדָם יי מִחֹר וְהָיָה גִבְרָא דִּיתְרָעִי יי הוּא
קָדִישׁ סָגִי לִכּוֹן בְּנֵי לֵוִי: הַנְּיֻכָּתָן מוֹשֶׁה אֶל־קֶרֶחַ
שְׁמַעְרָנָא בְּנֵי לֵוִי: וַיֹּאמֶר מוֹשֶׁה אֶל־קֶרֶחַ שְׁמַעְרָנָא
נָא בְּנֵי לֵוִי: וְאָמַר מוֹשֶׁה לִּקְרַח שְׁמַעְרָנָא בְּנֵי
לֵוִי: הַמְעַט מִכֶּם כִּי־הִבְדִּיל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אֶתְכֶם מֵעַדְתָּ יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶתְכֶם אֵלָיו
לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת מִשְׁכַּן יְהוָה וְלַעֲמֹד לִפְנֵי
הָעֵדָה לְשִׁרְתָּם: הַמְעַט מִכֶּם כִּי־הִבְדִּיל אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל אֶתְכֶם מֵעַדְתָּ יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶתְכֶם
אֵלָיו לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת מִשְׁכַּן יְהוָה וְלַעֲמֹד לִפְנֵי
הָעֵדָה לְשִׁרְתָּם: הַזֶּה לִכּוֹן אֲרִי אֶפְרַשׁ אֱלֹהָא
דִּישְׂרָאֵל יִתְכוּן מִכְּנָשָׁתָא דִּישְׂרָאֵל לְקַבָּא יִתְכוּן
קְדָמוּהִי לְמַפְלַח יֵת פִּלְחָן מִשְׁכָּנָא דִּי וְלִמְקָם
קָדָם כְּנָשָׁתָא לְשִׁמְשׁוּתָהוֹן: וַיִּקְרַב אֶתְּךָ וְאֶת־
כָּל־אֲחֵיךָ בְּנֵי־לֵוִי אֶתְךָ וּבְכָשְׁתָּם גַּם־כִּהְנִיחָהּ:
וַיִּקְרַב אֶתְךָ וְאֶת־כָּל־אֲחֵיךָ בְּנֵי־לֵוִי אֶתְךָ וּבְכָשְׁתָּם
גַּם־כִּהְנִיחָהּ: וְקָרַב יֵתךָ וְיֵת כָּל אֲחֵיךָ בְּנֵי לֵוִי עִמָּךְ
וְכַעַן אֲתוֹן בְּעֵן אֶף כִּהְנִיחָהּ רַבְתָּא: יי לָכֵן אֶתְךָ
וְכָל־עֲדַתְךָ הַנֹּעְדִים עַל־יְהוָה וְאַהֲרֹן מִה־הוּא
כִּי כְּתִיב תְּלוּנוּ קְרִי תְּלִינוּ עִלְיוֹ: לָכֵן אֶתְךָ
וְכָל־עֲדַתְךָ הַנֹּעְדִים עַל־יְהוָה וְאַהֲרֹן מִה־הוּא כִּי
תְּלִינוּ עִלְיוֹ: כֵּן אַתְּ וְכָל כְּנָשָׁתְךָ דְּאִדְמַנְתוֹן עַל
יי וְאַהֲרֹן מִה־הוּא אֲרִי אֶתְרַעַמְתוֹן עֲלוּהִי:
י וַיִּשְׁלַח מוֹשֶׁה לְקַרְא לְדָתָן וְלֹאֲבִירָם בְּנֵי
אֵלִיָּאב וַיֹּאמְרוּ לֹא נַעֲלָה: וַיִּשְׁלַח מוֹשֶׁה לְקַרְא
לְדָתָן וְלֹאֲבִירָם בְּנֵי אֵלִיָּאב וַיֹּאמְרוּ לֹא נַעֲלָה:

א וַיִּקַּח קֶרֶחַ בְּנִי־צִהֵר בְּנִי־קָהָת בְּנִי־לֵוִי וְדָתָן
וְאֹבִירָם בְּנֵי אֵלִיָּאב וְאֹזֶן בְּנִי־פֶלֶת בְּנֵי רְאוּבֵן:
וַיִּקַּח קֶרֶחַ בְּנִי־צִהֵר בְּנִי־קָהָת בְּנִי־לֵוִי וְדָתָן וְאֹבִירָם
בְּנֵי אֵלִיָּאב וְאֹזֶן בְּנִי־פֶלֶת בְּנֵי רְאוּבֵן: וְאַתְּפִלַּג קֶרֶחַ
בֶּרֶךְ יִצְהָר בֶּרֶךְ קָהָת בֶּרֶךְ לֵוִי וְדָתָן וְאֹבִירָם בְּנֵי
אֵלִיָּאב וְאֹזֶן בֶּרֶךְ פֶּלֶת בְּנֵי רְאוּבֵן: וַיִּקְמוּ לִפְנֵי
מוֹשֶׁה וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתָיִם
נָשִׂאִי עֵדָה קְרָאִי מוֹעֵד אֲנָשִׁישָׁם: וַיִּקְמוּ לִפְנֵי
מוֹשֶׁה וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתָיִם
נָשִׂאִי עֵדָה קְרָאִי מוֹעֵד אֲנָשִׁישָׁם: וְקָמוּ לִפְנֵי
מוֹשֶׁה וּגְבִרְיָא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֲתָן וְחֲמִשִּׁין רִבְרָבִי
כְּנָשָׁתָא מִעֲרָעִי זְמַן אֲנָשִׁין דְּשָׁמָא: וַיִּקְהִלוּ
עַל־מוֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב־לָכֶם
כִּי כָל־הָעֵדָה כָּלָם קְדָשִׁים וּבְתוֹכְכֶם יְהוָה
וּמִדּוּעַ תִּתְּנֵנָּשָׂא עַל־קָהָל יְהוָה: וַיִּקְהִלוּ
עַל־מוֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב־לָכֶם כִּי
כָל־הָעֵדָה כָּלָם קְדָשִׁים וּבְתוֹכְכֶם יְהוָה וּמִדּוּעַ
תִּתְּנֵנָּשָׂא עַל־קָהָל יְהוָה: וְאַתְּכֵּןשׁוּ עַל מוֹשֶׁה וְעַל
אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ לַהֲוֹן סָגִי לִכּוֹן אֲרִי כָל כְּנָשָׁתָא
כְּלָהוֹן קְדִישִׁין וּבִינִיחָהוֹן שְׂרָיָא שְׁכָנָתָא דִּי וְאִמָּא
דִּין אֲתוֹן מִתְרַבְּרִין עַל קָהָלָא דִּי: וַיִּשְׁמַע
מוֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־פָּנָיו: וַיִּשְׁמַע מוֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־פָּנָיו:
וַיִּשְׁמַע מוֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל אֶפְרָהִי: הַיִּידְבָּר אֶל־קֶרֶחַ
וְאֶל־כָּל־עֲדָתוֹ לֵאמֹר בְּקֹר וַיֵּדַע יְהוָה אֶת־
אֲשֶׁר־לוֹ וְאֶת־הַקְדוּשׁ וְהַקְרִיב אֵלָיו וְאֶת אֲשֶׁר
יִבְחָרְבוּ יִקְרִיב אֵלָיו: וַיִּדְבָּר אֶל־קֶרֶחַ וְאֶל־כָּל־
עֲדָתוֹ לֵאמֹר בְּקֹר וַיֵּדַע יְהוָה אֶת־אֲשֶׁר־לוֹ וְאֶת־
הַקְדוּשׁ וְהַקְרִיב אֵלָיו וְאֶת אֲשֶׁר יִבְחָרְבוּ יִקְרִיב
אֵלָיו: וּמִלִּיל עִם קֶרֶחַ וְעִם כָּל כְּנָשָׁתָא לְמִימַר
בְּצִפְרָא וַיהוָה יי יֵת דְּכָשָׁר לֵה וְיֵת דְּקָדִישׁ וַיִּקְרַב
לְקְדָמוּהִי וְיֵת דִּי יִתְרָעִי בֵּה יִקְרַב לְשִׁמּוֹשָׁה:
וְזֹאת עֲשׂוּ קְחוּ־לָכֶם מַחְתֹּת קֶרֶחַ וְכָל־עֲדָתוֹ:
זֹאת עֲשׂוּ קְחוּ־לָכֶם מַחְתֹּת קֶרֶחַ וְכָל־עֲדָתוֹ: דָּא

וּשְׁלַח מֹשֶׁה לְמִקְרֵי דֹתָן וְלֵאכִירִים בְּנֵי אֲלִיאָב
וַאֲמָרוּ לֹא נִסָּק: י' הַמַּעֲט כִּי הֶעֱלִיתָנוּ מֵאֶרֶץ
זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ לְהַמִּיתָנוּ בַּמִּדְבָּר כִּי־תִשְׁתַּרְר
עָלֵינוּ גַם־הִשְׁתַּרְר: הַמַּעֲט כִּי הֶעֱלִיתָנוּ מֵאֶרֶץ
זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ לְהַמִּיתָנוּ בַּמִּדְבָּר כִּי־תִשְׁתַּרְר
עָלֵינוּ גַם־הִשְׁתַּרְר: הַזֶּעַר אָרִי אֶסְקֶתָנָא מֵאֲרָעָא
עֲבָדָא חֶלֶב וּדְבַשׁ לְקַטְלִיתָנָא בַּמִּדְבָּרָא אָרִי
אֲתִרְבִּרְבָּתָא עֲלָנָא אָף אֲתִרְבִּרְבָּא:

שנ' י' אָף לֹא אֶל־אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ
הִבִּיאָתָנוּ וַתִּתֵּן־לָנוּ נַחֲלֹת שָׂדֶה וְכָרִם הָעֵינִי
הָאֲנָשִׁים הָהֵם תִּנָּקֵר לֹא נַעֲלָה: אָף לֹא
אֶל־אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וּדְבַשׁ הִבִּיאָתָנוּ וַתִּתֵּן־לָנוּ
נַחֲלֹת שָׂדֶה וְכָרִם הָעֵינִי הָאֲנָשִׁים הָהֵם תִּנָּקֵר לֹא
נַעֲלָה: בָּרִם לֹא לֵאֲרָעָא עֲבָדָא חֶלֶב וּדְבַשׁ
אֲעֲלֶתָנָא וַיִּהְבָּתָא לָנָא אֲחֻסְנַת חֻקְלִין וְכַרְמִין
הָעֵינִי גִבְרִיאָא הָאֲנֹן תִּשְׁלַח לַעֲנֹרָא לֹא נִסָּק:
ט' וַיַּחֲרַר לְמֹשֶׁה מְאֹד וַיֹּאמֶר אֶל־יְהוָה אֶל־תִּפֶּן
אֶל־מִנְחָתָם לֹא חֲמוֹר אֶחָד מֵהֶם נִשְׁאָתִי וְלֹא
הִרְעָתִי אֶת־אֶחָד מֵהֶם: וַיַּחֲרַר לְמֹשֶׁה מְאֹד וַיֹּאמֶר
אֶל־יְהוָה אֶל־תִּפֶּן אֶל־מִנְחָתָם לֹא חֲמוֹר אֶחָד מֵהֶם
נִשְׁאָתִי וְלֹא הִרְעָתִי אֶת־אֶחָד מֵהֶם: וַתִּקַּף לְמֹשֶׁה
לִחְדָּא וַאֲמַר קָדָם יי לֹא תִקְבַּל בְּרַעְוָא קִרְבָּנָהוֹן
לֹא תִמְרָא דְחֵד מִנְהוֹן שְׁחִירִית וְלֹא אֲבָאִישִׁית יֵת
חֵד מִנְהוֹן: ט' וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קִרַח אֲתָהּ וְכָל־
עֵדֶתְךָ הָיוּ לִפְנֵי יְהוָה אֲתָהּ וְהֵם וְאַהֲרֹן מִחֶר:
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קִרַח אֲתָהּ וְכָל־עֵדֶתְךָ הָיוּ לִפְנֵי
יְהוָה אֲתָהּ וְהֵם וְאַהֲרֹן מִחֶר: וַאֲמַר מֹשֶׁה לְקִרַח
אֵת וְכָל כְּנֻשְׁתְּךָ הָיוּ זְמִינִין לְקָדָם יי אֵת וְאַנּוֹן
וְאַהֲרֹן מִחֶר: י' וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחֶתָּתוֹ וּנְתַתָּם
עֲלֵיהֶם קִטְרֹת וְהִקְרַבְתָּם לִפְנֵי יְהוָה אִישׁ
מִחֶתָּתוֹ חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתִים מִחֶתָּת וְאַתָּה וְאַהֲרֹן
אִישׁ מִחֶתָּתוֹ: וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחֶתָּתוֹ וּנְתַתָּם עֲלֵיהֶם
קִטְרֹת וְהִקְרַבְתָּם לִפְנֵי יְהוָה אִישׁ מִחֶתָּתוֹ חֲמִשִּׁים
וּמֵאֲתִים מִחֶתָּת וְאַתָּה וְאַהֲרֹן אִישׁ מִחֶתָּתוֹ: וַסְּבוּ

גִּבְר מִחֶתִּיתָהּ וַתִּשְׁוֹן עֲלֵיהוֹן קִטְרֹת בּוֹסְמִין
וַתִּקְרְבוּן קָדָם יי גִּבְר מִחֶתִּיתָהּ מֵאֲתָן וַחֲמִשִּׁין
מִחֶתָּתוֹ וְאַתָּה וְאַהֲרֹן גִּבְר מִחֶתִּיתָהּ: י' וַיִּקְחוּ אִישׁ
מִחֶתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיִּשְׁיֻמוּ עֲלֵיהֶם קִטְרֹת
וַיַּעֲמְדוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: י' וַיִּקְחוּ
אִישׁ מִחֶתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיִּשְׁיֻמוּ עֲלֵיהֶם
קִטְרֹת וַיַּעֲמְדוּ פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:
וַנְּסִיבוּ גִבְר מִחֶתִּיתָהּ וַיִּהְיוּ עֲלֵיהוֹן אֲשַׁתָּא
וַשְׁוִיאוּ עֲלֵיהוֹן קִטְרֹת בּוֹסְמִין וַקְמוּ בְּתַרְע מִשְׁכַּן
זִמְנָא וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: י' וַיִּקְהֵל עֲלֵיהֶם קִרַח אֶת־
כָּל־הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּרָא כְּבוֹד־יְהוָה
אֶל־כָּל־הָעֵדָה: וַיִּקְהֵל עֲלֵיהֶם קִרַח אֶת־כָּל־הָעֵדָה
אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּרָא כְּבוֹד־יְהוָה אֶל־כָּל־
הָעֵדָה: וַאֲכַנֵּשׁ עֲלֵיהוֹן קִרַח יֵת כָּל כְּנֻשְׁתָּא לְתַרְע
מִשְׁכַּן זִמְנָא וְאַתְגְּלִי יִקְרָא דִּי לְכָל כְּנֻשְׁתָּא: ס
שליש' ב' וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אַהֲרֹן לֵאמֹר:
וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי
עִם מֹשֶׁה וְעִם אֲהֲרֹן לְמִימְרָא: כ' תִּפְדְּלוּ מִתּוֹךְ
הָעֵדָה הַזֹּאת וְאֶכְלָה אֹתָם כְּרָגֵעַ: הִפְדְּלוּ מִתּוֹךְ
הָעֵדָה הַזֹּאת וְאֶכְלָה אֹתָם כְּרָגֵעַ: כ' אֲתַפְרְשׁוּ
מִגֹּז כְּנֻשְׁתָּא הָדָא וְאַשְׁצִי יִתְהוֹן כְּשַׁעַה: כ' וַיִּפְּלוּ
עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחֹת לְכָל־בִּשָּׁר
הָאִישׁ אֶחָד יַחְטֵא וְעַל כָּל־הָעֵדָה תִּקְצֹף: וַיִּפְּלוּ
עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחֹת לְכָל־בִּשָּׁר
הָאִישׁ אֶחָד יַחְטֵא וְעַל כָּל־הָעֵדָה תִּקְצֹף: וַיִּפְּלוּ
עַל אִפְּהוֹן וַאֲמָרוּ אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחֵי לְכָל בִּשָּׁרָא
גִּבְרָא חֵד יַחֲוֹב וְעַל כָּל כְּנֻשְׁתָּא יִהִי רִגְזָא: ס
כ' וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיִּדְבֹּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרָא:
כ' דִּבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר הֵעֱלוּ מִסְכָּב לְמִשְׁכַּן
קִרַח דִּתָּן וְאַכִּירִים: דִּבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר הֵעֱלוּ
מִסְכָּב לְמִשְׁכַּן־קִרַח דִּתָּן וְאַכִּירִים: מִלִּיל עִם
כְּנֻשְׁתָּא לְמִימְרָא אֶסְתַּלְקוּ מִסְחֹר סְחֹר לְמִשְׁכָּנָא
דְּקִרַח דִּתָּן וְאַכִּירִים: כ' וַיִּקָּם מֹשֶׁה וַיִּלָּךְ אֶל־דִּתָּן

ואבירם וילכו אחרי וקני ישראל: ויקם משה וילך אל־דתן ואבירם וילכו אחרי וקני ישראל: וקם משה ואזל לות דתן ואבירם ואזלו בתרוהי סבי ישראל: כ וידבר אל־העדה לאמר סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה ואל־תגעו בכל־אשר להם פן־תספו בכל־חטאתם: וידבר אל־העדה לאמר סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה ואל־תגעו בכל־אשר להם פן־תספו בכל־חטאתם: ומליל עם כנשתא למימר זורו כען מעלוי משכני גבריא חביא האלין ולא תקרבון בכל די להון דלמא תלקון בכל חוביהון: כ ויעלו מעל משכנ־קרח דתן ואבירם מסביב ודתן ואבירם יצאו נצבים פתח אהליהם ונשיהם ובניהם וטפם: ויעלו מעל משכנ־קרח דתן ואבירם מסביב ודתן ואבירם יצאו נצבים פתח אהליהם ונשיהם ובניהם וטפם: ואסתלקו מעלוי משכנא דקרח דתן ואבירם מסחור סחור ודתן ואבירם נפקו קימין בתרע משכניהון ונשיהון ובניהון וטפלהון: כ ויאמר משה בואת תדעון כִּי־יהוה שלחני לעשות את כל־המעשים האלה כִּי־לא מלבי: ויאמר משה בואת תדעון כִּי־יהוה שלחני לעשות את כל־המעשים האלה כִּי־לא מלבי: ואמר משה בדא תדעון ארי יי שלחני למעבד ית כל עובדיא האלין ארי לא מרעותי: כט אם־כמות כל־האדם ימתון אלה ופקדת כל־האדם יפקד עליהם לא יהוה שלחני: אם־כמות כל־האדם ימתון אלה ופקדת כל־האדם יפקד עליהם לא יהוה שלחני: אם כמותא דכל אנשא ימותון אלין וסערא דכל אנשא יסתער עליהון לא יי שלחני: לו ואם־בריאָה יברא יהוה ופצתה האדמה את־פיה ובלעה אתם ואת־כל־אשר להם וירדו חיים שאלה וידעתם כִּי נאצו האנשים האלה את־יהוה: ואם־בריאָה יברא

יהוה ופצתה האדמה את־פיה ובלעה אתם ואת־כל־אשר להם וירדו חיים שאלה וידעתם כִּי נאצו האנשים האלה את־יהוה: ואם בריאָה יכרי יי ופתחת ארעא ית פומה ובלעת יתהון וית כל די להון ויחתון כד מיין לשאול ותדעון ארי ארגיו גבריא האלין קדם יי: לא ויהי ככלתו לדבר את כל־הדברים האלה ותבקע האדמה אשר תחתיהם: ויהי ככלתו לדבר את כל־הדברים האלה ותבקע האדמה אשר תחתיהם: ויהוה כד שצי למללא ית כל פתגמיא האלין ואתבזע ארעא די תחתייהון: לו ותפתח הארץ את־פיה ותבלע אתם ואת־בתיהם ואת כל־האדם אשר לקרח ואת כל־הרכוש: ותפתח הארץ את־פיה ותבלע אתם ואת־בתיהם ואת כל־האדם אשר לקרח ואת כל־הרכוש: ופתחת ארעא ית פומה ובלעת יתהון וית אנש בתיהון וית כל אנשא די לקרח וית כל קנינא: לו וירדו הם וכל־אשר להם חיים שאלה ותכם עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל: וירדו הם וכל־אשר להם חיים שאלה ותכם עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל: ונחתו אנון וכל די להון כד מיין לשאול ונפת עליהון ארעא ואבדו מגו קהל: לו וכל־ישראל אשר סביבתיהם נסו לקלם כִּי אמרו פן־תבלענו הארץ: וכל־ישראל אשר סביבתיהם נסו לקלם כִּי אמרו פן־תבלענו הארץ: וכל ישראל די בסתרניהון ערקו לקלהון ארי אמרו דלמא תבלענא ארעא: לו ואש יצאה מאת יהוה ותאכל את החמשים ומאתים איש מקריבי הקטרת: ואש יצאה מאת יהוה ותאכל את החמשים ומאתים איש מקריבי הקטרת: ואשתא נפיק מן קדם יי ואכלת ית מאתן וחמשין גברא מקריבי קטרת בוסמיא: ס וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר יהוה אל־משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: כ אמר אל־

אֶלְעֶזֶר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וְיִרְם אֶת־הַמִּחְתָּת מִבֵּין הַשְּׂרָפָה וְאֶת־הָאֵשׁ וְזֶה־הֵלָאָה כִּי קִדְּשׁוּ: אָמַר אֶל־אֶלְעֶזֶר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וְיִרְם אֶת־הַמִּחְתָּת מִבֵּין הַשְּׂרָפָה וְאֶת־הָאֵשׁ וְזֶה־הֵלָאָה כִּי קִדְּשׁוּ: אָמַר לְאֶלְעֶזֶר בֶּר אֶהֱרֹן כִּהְנָא וַיִּפְרֹשׂ יָת מַחְתֵּימָא מִבֵּין יְקִידָא וְיָת אֶשְׁתָּא יִרְחִיק לְהֵלָא אַרְי אֶתְקַדְּשׁוּ: גֵּאָת מַחְתֹּת הַחַטָּאִים הָאֵלֶּה בְּנִפְשָׁתָם וְעִשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פָחִים צָפוּי לְמוֹזַבַּח כִּי־הִקְרִיבָם לִפְנֵי־יְהוָה וַיִּקְדְּשׁוּ וַיְהִיו לְאוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: אֵת מַחְתֹּת הַחַטָּאִים הָאֵלֶּה בְּנִפְשָׁתָם וְעִשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פָחִים צָפוּי לְמוֹזַבַּח כִּי־הִקְרִיבָם לִפְנֵי־יְהוָה וַיִּקְדְּשׁוּ וַיְהִיו לְאוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: יָת מַחְתֵּית חֲבִינָא הָאֵלִין דְּאֶתְחַיְבוּ בְּנִפְשָׁתֵיהֶן וַיַּעֲבֹדוּן יָתֶהּן טַסִין רִדִּידִין חוֹפָאָה לְמַדְבְּחָא אַרְי קִרְבָּנוֹן קָדָם יְיָ וְאֶתְקַדְּשׁוּ וַיְהִיוֹן לְאֵת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּקָּח אֶלְעֶזֶר הַכֹּהֵן אֵת מַחְתֹּת הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר הִקְרִיבוּ הַשְּׂרָפִים וַיִּרְקְעוּם צָפוּי לְמוֹזַבַּח: וַיִּקָּח אֶלְעֶזֶר הַכֹּהֵן אֵת מַחְתֹּת הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר הִקְרִיבוּ הַשְּׂרָפִים וַיִּרְקְעוּם צָפוּי לְמוֹזַבַּח: וַיִּסִּיב אֶלְעֶזֶר כִּהְנָא יָת מַחְתֵּימָא דְנִחְשָׂא דְקָרִיבוּ יוֹקִידָא וַרִדִּידִנָּן חוֹפָאָה לְמַדְבְּחָא: הַזְכָּרוֹן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יִקְרַב אִישׁ זֶר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרַע אֶהֱרֹן הוּא לְהַקְטִיר קִטְרֹת לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא־יִהְיֶה כְּקִרְחַ וְכַעֲדָתוֹ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה לֹא: וְזָכָרוֹן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יִקְרַב אִישׁ זֶר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרַע אֶהֱרֹן הוּא לְהַקְטִיר קִטְרֹת לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא־יִהְיֶה כְּקִרְחַ וְכַעֲדָתוֹ כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה לֹא: דְּכִרְנָא לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדִיל דִּי לֹא יִקְרַב גָּבֵר חִלוּנִי דִּי לֹא מִזֶּרְעָא דְאֶהֱרֹן הוּא לְאַסְקָא קִטְרֹת בּוֹסְמִין קָדָם יְיָ וְלֹא יִהִי כְּקִרְחַ וְכַכְנִשְׁתָּה כְּמָא דִּי מְלִיל יְיָ בִּידָא דְמֹשֶׁה לֵּה: פ וַיִּלְלוּ כָּל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּחְתָּת עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אֶהֱרֹן לֵאמֹר אַתֶּם הַמָּתֵם אֶת־עַם יְהוָה: וַיִּלְלוּ

כָּל־עַדְת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּחְתָּת עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אֶהֱרֹן לֵאמֹר אַתֶּם הַמָּתֵם אֶת־עַם יְהוָה: וְאֶתְרַעְמוּ כָּל כְּנִשְׁתָּא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִיּוֹמָא דְכַתְרוּהִי עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהֱרֹן לְמִימָר אַתֶּן גְּרַמְתוֹן דְּמִית עָמָא דִּי: וַיְהִי בְּהִקְהַל הָעֵדָה עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אֶהֱרֹן וַיִּפְּנוּ אֶל־אֶהֱל מוֹעֵד וְהִנֵּה כִסְהוּ הָעֵנָן וַיֵּרָא כְבוֹד יְהוָה: וַיְהִי בְּהִקְהַל הָעֵדָה עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אֶהֱרֹן וַיִּפְּנוּ אֶל־אֶהֱל מוֹעֵד וְהִנֵּה כִסְהוּ הָעֵנָן וַיֵּרָא כְבוֹד יְהוָה: וְהוּא בְּאֶתְכַנְשׁוֹת כְּנִשְׁתָּא עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהֱרֹן וְאֶתְפָּנִיאוּ לְמִשְׁכַּן זִמְנָא וְהָא חֲפָהי עָנָא וְאֶתְגַּלִּי יִקְרָא דִּי: הַיּוֹבָא מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן אֶל־פָּנֵי אֶהֱל מוֹעֵד: וַיָּבֹא מֹשֶ�ה וְאֶהֱרֹן אֶל־פָּנֵי אֶהֱל מוֹעֵד: וְעַל מֹשֶ�ה וְאֶהֱרֹן לְקָדָם מִשְׁכַּן זִמְנָא: ס רַבִּי ט וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמְלִיל יְיָ עִם מֹשֶ�ה לְמִימָר: הִרְמּוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאִכְלָה אַתֶּם כִּרְגֵעַ וַיִּפְּלוּ עַל־פָּנֵיהֶם: הִרְמּוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאִכְלָה אַתֶּם כִּרְגֵעַ וַיִּפְּלוּ עַל־פָּנֵיהֶם: אֶתְפָּרְשׁוּ מִגֹּז כְּנִשְׁתָּא הָדָא וְאֶשְׁצִי יְתֵהוּן כְּשַׁעַה וַיִּפְּלוּ עַל אֶפְיֵהוּן: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אֶהֱרֹן קַח אֶת־הַמִּחְתָּה וְתַנְעֲלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים קִטְרֹת וְהוֹלֵךְ מִהֲרָה אֶל־הָעֵדָה וּכְפַר עֲלֵיהֶם כִּי־יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה הַחֵל הַנֶּגֶף: וַיֹּאמֶר מֹשֶ�ה אֶל־אֶהֱרֹן קַח אֶת־הַמִּחְתָּה וְתַנְעֲלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים קִטְרֹת וְהוֹלֵךְ מִהֲרָה אֶל־הָעֵדָה וּכְפַר עֲלֵיהֶם כִּי־יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה הַחֵל הַנֶּגֶף: וַאֲמַר מֹשֶ�ה לְאֶהֱרֹן סֵב יָת מַחְתֵּימָא וְהִב עֲלֵה אֶשְׁתָּא מֵעֲלוֹי מִדְּבַחַא וְשׁו קִטְרֹת בּוֹסְמִיָא וְאוֹבִיל בְּכַרְעֵי לְכַנְשְׁתָּא וּכְפַר עֲלֵיהֶן אַרְי נִפְק רְגִזָא מִן קָדָם יְיָ שְׂרִי מוֹתָנָא: י וַיִּקָּח אֶהֱרֹן כְּאֲשֶׁר אָמַר מֹשֶ�ה וַיֵּרָץ אֶל־תּוֹךְ הַקָּהָל וְהִנֵּה הַחֵל הַנֶּגֶף בָּעָם וַיִּתֵּן אֶת־הַקִּטְרֹת וּכְפַר עַל־הָעָם: וַיִּקָּח אֶהֱרֹן כְּאֲשֶׁר אָמַר מֹשֶ�ה וַיֵּרָץ אֶל־תּוֹךְ הַקָּהָל וְהִנֵּה הַחֵל הַנֶּגֶף בָּעָם וַיִּתֵּן אֶת־

הַקְטַרְתַּ וַיִּכְפֹּר עַל־הָעָם: וַיִּסֵּב אֶהָרֶן כְּמָא דִּי מְלִיל מִשָּׁה וְיָהִט לְגוּ קָהֵלָא וְהָא שְׂרִי מוֹתָנָא בְּעָמָא וַיֵּהֱב יֵת קִטְרַת בּוֹסְמִיָּא וַיִּכְפֹּר עַל עָמָא: ^יוַיַּעֲמֹד בֵּין־הַמִּתִּים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר הַמִּגְפָּה: וַיַּעֲמֹד בֵּין־הַמִּתִּים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר הַמִּגְפָּה: וְקָם בֵּין מִתְיָא וּבֵין חִיָּיא וְאַתְּכְּלִי מוֹתָנָא: ^יוְיָהִיו הַמִּתִּים בַּמִּגְפָּה אַרְבַּעַה עֶשֶׂר אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת מְלֻכְדַּר הַמִּתִּים עַל־דְּכַר־קָרַח: וַיְהִיו הַמִּתִּים בַּמִּגְפָּה אַרְבַּעַה עֶשֶׂר אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת מְלֻכְדַּר הַמִּתִּים עַל־דְּכַר־קָרַח: וְהָיוּ דְּמִיתוּ בְּמוֹתָנָא אַרְבַּעַת עֶשֶׂר אֶלְפִין וּשְׁבַע מֵאָה בַּר מְדִמִּיתוּ עַל פְּלָגְתָא דְּקָרַח: ^{טו}וַיֵּשֶׁב אֶהָרֶן אֶל־מִשָּׁה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהַמִּגְפָּה נִעְצְרָה: וַיֵּשֶׁב אֶהָרֶן אֶל־מִשָּׁה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהַמִּגְפָּה נִעְצְרָה: וְתַב אֶהָרֶן לְמִשָּׁה לְתַרַע מִשְׁכָּן זָמָנָא וּמוֹתָנָא אֶתְכְּלִי: פ

חמישי ^{טו}וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה לֵאמֹר: וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מִשָּׁה לֵאמֹר: וּמְלִיל יי עִם מִשָּׁה לְמִימַר: ^{יז}דְּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְקַח מֵאֲתָם מִטָּה מִטָּה לְבֵית אָב מֵאֵת כָּל־נִשְׂיָאֵיהֶם לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנַיִם עֶשֶׂר מִטּוֹת אִישׁ אֶת־שְׁמוֹ תִּכְתֹּב עַל־מִטָּהוּ: דְּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְקַח מֵאֲתָם מִטָּה מִטָּה לְבֵית אָב מֵאֵת כָּל־נִשְׂיָאֵיהֶם לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנַיִם עֶשֶׂר מִטּוֹת אִישׁ אֶת־שְׁמוֹ תִּכְתֹּב עַל־מִטָּהוּ: מְלִיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְסַב מִנְהוֹן חֲטָא חֲטָא לְבֵית אָבָא מִן כָּל רַבְּרַבְנֵיהוֹן לְבֵית אֲבֹתָהוֹן תְּרִי עֶשֶׂר חֲטָרִין גָּבַר יֵת שְׁמָה תִּכְתֹּב עַל חֲטָרָה: ^{יח}וְאֵת שֵׁם אֶהָרֶן תִּכְתֹּב עַל־מִטָּה לְוִי בִּי מִטָּה אֶחָד לְרֹאשׁ בֵּית אֲבוֹתָם: וְאֵת שֵׁם אֶהָרֶן תִּכְתֹּב עַל־מִטָּה לְוִי בִּי מִטָּה אֶחָד לְרֹאשׁ בֵּית אֲבוֹתָם: וְיֵת שְׁמָא דְּאֶהָרֶן תִּכְתֹּב עַל חֲטָא דְּלוֹי אַרְי חֲטָא חַד לְרִישׁ בֵּית אֲבֹתָהוֹן: ^{יט}וְהִנַּחְתֶּם בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי הָעֵדוּת אֲשֶׁר אֹעֵד לָכֶם שְׁמָה: וְהִנַּחְתֶּם בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי

הָעֵדוּת אֲשֶׁר אֹעֵד לָכֶם שְׁמָה: וַתַּעֲנֶנּוּן בְּמִשְׁכָּן זָמָנָא קָדָם סִדְהוּתָא דִּי אֲזַמְן מִימְרֵי לְכוֹן תַּמָּן: כֹּהֲוִיהָ הָאִישׁ אֲשֶׁר אֲבַחֲרִיבּוּ מִטָּהוּ יִפְרַח וְהַשְׁכַּתִּי מַעְלִי אֶת־תְּלֻזוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מְלִינִם עָלֵיכֶם: וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר אֲבַחֲרִיבּוּ מִטָּהוּ יִפְרַח וְהַשְׁכַּתִּי מַעְלִי אֶת־תְּלֻזוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מְלִינִם עָלֵיכֶם: וַיְהִי גָבְרָא דְּאֶתְרַעֲי בַּה חֲטָרָה יַנְעִי וְאֵנִיחַ מִן קְדָמִי יֵת תּוֹרַעַמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דִּי אֲנֹן מִתְרַעֲמִין עַל־כּוֹן: כֹּא וַיִּדְבֹּר מִשָּׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּנוּ אֵלָיו ׀ כָּל־נִשְׂיָאֵיהֶם מִטָּה לְנִשְׂיָא אֶחָד מִטָּה לְנִשְׂיָא אֶחָד לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנַיִם עֶשֶׂר מִטּוֹת וּמִטָּה אֶהָרֶן בְּתוֹד מִטּוֹתָם: וַיִּדְבֹּר מִשָּׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּנוּ אֵלָיו ׀ כָּל־נִשְׂיָאֵיהֶם מִטָּה לְנִשְׂיָא אֶחָד מִטָּה לְנִשְ�יָא אֶחָד לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנַיִם עֶשֶׂר מִטּוֹת וּמִטָּה אֶהָרֶן בְּתוֹד מִטּוֹתָם: וּמְלִיל מִשָּׁה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּהְיוּ לָהּ כָּל רַבְּרַבְנֵיהוֹן חֲטָרָא לְרַבָּא חַד חֲטָרָא לְרַבָּא חַד לְבֵית אֲבֹתָהוֹן תְּרִי עֶשֶׂר חֲטָרִין וְחֲטָרָא דְּאֶהָרֶן בְּגוּ חֲטָרֵיהוֹן: כֹּא וַיִּנַּח מִשָּׁה אֶת־הַמִּטּוֹת לִפְנֵי יְהוָה בְּאֹהֶל הָעֵדוּת: וַיִּנַּח מִשָּׁה אֶת־הַמִּטּוֹת לִפְנֵי יְהוָה בְּאֹהֶל הָעֵדוּת: וַאֲצַנַע מִשָּׁה יֵת חֲטָרִיָּא קָדָם יי בְּמִשְׁכָּנָא דְּסִדְהוּתָא: כֹּא וַיְהִי מִמּוֹחֲרַת וַיָּבֵא מִשָּׁה אֶל־אֹהֶל הָעֵדוּת וְהִנֵּה פָּרַח מִטָּה־אֶהָרֶן לְבֵית לְוִי וַיֵּצֵא פָּרַח וַיֵּצֵא צִיץ וַיִּגְמַל שְׁקָדִים: וַיְהִי מִמּוֹחֲרַת וַיָּבֵא מִשָּׁה אֶל־אֹהֶל הָעֵדוּת וְהִנֵּה פָּרַח מִטָּה־אֶהָרֶן לְבֵית לְוִי וַיֵּצֵא פָּרַח וַיֵּצֵא צִיץ וַיִּגְמַל שְׁקָדִים: וְהָיָה כִּיּוֹמָא דְּבִתְרוּחַי וְעַל מִשָּׁה לְמִשְׁכָּנָא דְּסִדְהוּתָא וְהָא נָעָא חֲטָרָא דְּאֶהָרֶן לְבֵית לְוִי וַאֲפַק לְכָלְכִין וְאַגֵּן גֵּן וְכַפַּת שְׁגִדִּין: כֹּא וַיֵּצֵא מִשָּׁה אֶת־כָּל־הַמִּטּוֹת מִלִּפְנֵי יְהוָה אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּרְאוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ מִטָּהוּ: וַיֵּצֵא מִשָּׁה אֶת־כָּל־הַמִּטּוֹת מִלִּפְנֵי יְהוָה אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּרְאוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ מִטָּהוּ: וַאֲפַק מִשָּׁה

ית כל חטריא מן קדם יי לות כל בני ישראל
 ואשתמודעו ונסיבו גבר חטרה: פ
 שיש כה ויאמר יהוה אל־משה השב את־מטה
 אהרן לפני העדות למשמרת לאות לבני־מרי
 ותכל תלונתם מעלי ולא ימותו: ויאמר יהוה
 אל־משה השב את־מטה אהרן לפני העדות
 למשמרת לאות לבני־מרי ותכל תלונתם מעלי
 ולא ימותו: ואמר יי למשה אתב ית חטרא דאהרן
 לקדם סהדותא למטרא לאת לעמא סרבנא
 ויסופן תרעמתהון מן קדמי ולא ימותון: כו ויעש
 משה כאשר צוה יהוה אתו כן עשה: ויעש
 משה כאשר צוה יהוה אתו כן עשה: ועבד משה
 כמא די פקיד יי יתה כן עבד: פ כו ויאמרו בני
 ישראל אל־משה לאמר הן גוענו אבדנו כלנו
 אבדנו: ויאמרו בני ישראל אל־משה לאמר הן
 גוענו אבדנו כלנו אבדנו: ואמרו בני ישראל
 למשה למימר הא מננא קטלת חרבא הא מננא
 בלעת ארעא והא מננא דמיתו כמותנא: כה כל
 הקרב | הקרב אל־משפן יהוה ימות האם
 תמנו לגוע: כל הקרב | הקרב אל־משפן יהוה
 ימות האם תמנו לגוע: כל דקרב מקרב למשכנא
 דיי מאית הא אנהנא ספין לממת: ס ויאמר
 יהוה אל־אהרן אתה ובניך ובית־אביך אתם
 תשא את־עון המקדש ואתה ובניך אתם
 תשא את־עון כהנתכם: ויאמר יהוה אל־אהרן
 אתה ובניך ובית־אביך אתם תשא את־עון
 המקדש ואתה ובניך אתם תשא את־עון
 כהנתכם: ואמר יי לאהרן את ובניך ובית אבד
 עמך תסלחון על חובי מקדשא ואת ובניך עמך
 תסלחון על חובי כהנתכון: ד וגם את־אחיך
 מטה לוי שבט אביך הקרב אתם וילוו עליך
 וישרתוך ואתה ובניך אתם לפני אהל הערת:
 וגם את־אחיך מטה לוי שבט אביך הקרב אתם
 וילוו עליך וישרתוך ואתה ובניך אתם לפני אהל

הערת: ואף ית אחיך שבטא דלוי שבטא דאבד
 קרב לותך ויתוספון עלך וישמשוך ואת ובניך
 עמך קדם משכנא דסהדותא: גו ושמרו
 משמרתך ומשמרת כל־האהל אך אל־כלי
 הקדש ואל־המזבח לא יקרבו ולא־ימותו גם
 הם גם־אתם: ושמרו משמרתך ומשמרת כל־
 האהל אך אל־כלי הקדש ואל־המזבח לא יקרבו
 ולא־ימותו גם־הם גם־אתם: ויטרו משרתך
 ומטרת כל משכנא ברם למני קודשא ולמדבחה
 לא יקרבון ולא ימותון אף אגון אף אתון:
 ונלוו עליך ושמרו את־משמרת אהל מועד
 לכל עבדת האהל וזר לא־יקרב אליכם: ונלוו
 עליך ושמרו את־משמרת אהל מועד לכל עבדת
 האהל וזר לא־יקרב אליכם: ויתוספון עלך
 ויטרו ית מטרת משפן זמנא לכל פלחן משכנא
 וחלוני לא יקרב לותכון: הו ושמרתם את
 משמרת הקדש ואת משמרת המזבח ולא־
 יהיה עוד קצף על־בני ישראל: ושמרתם את
 משמרת הקדש ואת משמרת המזבח ולא־יהיה
 עוד קצף על־בני ישראל: ותטרו ית מטרת
 קודשא וית מטרת מדבחה ולא יהי עוד רגזא
 על בני ישראל: וואני הנה לקחת את־אחיכם
 הלויים מתוך בני ישראל לכם מתנה נתנים
 ליהוה לעבד את־עבדת אהל מועד: ואני הנה
 לקחתי את־אחיכם הלויים מתוך בני ישראל לכם
 מתנה נתנים ליהוה לעבד את־עבדת אהל מועד:
 ואנא הא קריבית ית אחיכון לואי מגו בני
 ישראל לכון מתנא: היבין קדם יי למפלח ית
 פלחן משפן זמנא: ואתה ובניך אתם תשמרו
 את־כהנתכם לכל־דבר המזבח ולמבית
 לפרכת ועבדתם עבדת מתנה אתן את־
 כהנתכם והזר הקרב יומת: ואתה ובניך אתם
 תשמרו את־כהנתכם לכל־דבר המזבח ולמבית
 לפרכת ועבדתם עבדת מתנה אתן את־כהנתכם

והזר הקרב יומת: ואת ובניך עמך תשרון ית
 כהונתכון לכל פתגם מדבחה ולמגו לפרוכתא
 ותפלחון פלחן מתנא איבה ית כהונתכון וחלוני
 דיקרב יתקטל: פ ה וידבר יהוה אל-אהרן ואני
 הנה נתתי לך את-משמרת תרומתי לכל-
 קדשי בני-ישראל לך נתתים למשחה ולבניך
 לחקעולם: וידבר יהוה אל-אהרן ואני הנה
 נתתי לך את-משמרת תרומתי לכל-קדשי בני-
 ישראל לך נתתים למשחה ולבניך לחקעולם:
 ומליל יי עם אהרן ואנא הא יהבית לך ית משרת
 אפרשתי לכל קודשיא דבני ישראל לך והבתנון
 לרבו ולבניך לקים עלם: ט זה יהיה לך מקדש
 הקדשים מן-האש כל-קרבנם לכל-מנחתם
 ולכל-חטאתם ולכל-אשמם אשר ישיבו לי
 קדש קדשים לך הוא ולבניך: זה יהיה לך
 מקדש הקדשים מן-האש כל-קרבנם לכל-מנחתם
 ולכל-חטאתם ולכל-אשמם אשר ישיבו לי קדש
 קדשים לך הוא ולבניך: דין יהי לך מקודש
 קודשיא מותר מן אשתא כל קרבניהון לכל
 מנחתהון ולכל חטותהון ולכל אשמהון די
 יתיבון גדמי קודש קודשין די לך הוא ולבניך:
 בקדש הקדשים תאכלנו כל-זכר יאכל אתו
 קדש יהיה-לך: בקדש הקדשים תאכלנו כל-זכר
 יאכל אתו קדש יהיה-לך: בקדש קודשין תכלנה
 כל דכורא ייכול יתה קודשא יהי לך: יא וזה-לך
 תרומת מתנם לכל-תנופת בני ישראל לך
 נתתים ולבניך ולבנותיך אתך לחקעולם כל-
 טהור בביתך יאכל אתו: וזה-לך תרומת מתנם
 לכל-תנופת בני ישראל לך נתתים ולבניך
 ולבנותיך אתך לחקעולם כל-טהור בביתך יאכל
 אתו: ודין לך אפרשות מתנתהון לכל ארמות
 בני ישראל לך והבתנון ולבניך ולבנותיך עמך
 לקים עלם כל דדכי בביתך ייכול יתה: יב כל
 חלב יצהר וכל-חלב תירוש ודגן ראשיתם

אשר-יתנו ליהוה לך נתתים: כל חלב יצהר
 וכל-חלב תירוש ודגן ראשיתם אשר-יתנו ליהוה
 לך נתתים: כל טוב משח וכל טוב חמר ועבור
 ראשיתהון די יתנון קדם יי לך והבתנון:
 יב בפניי כל-אשר בארצם אשר-יביאו ליהוה
 לך יהיה כל-טהור בביתך יאכלנו: בפניי
 כל-אשר בארצם אשר-יביאו ליהוה לך יהיה
 כל-טהור בביתך יאכלנו: בפניי כל די בארעהון
 די יתנון קדם יי די לך יהי כל דדכי בביתך
 ייכלנה: יד כל-חרם בישראל לך יהיה: כל-חרם
 בישראל לך יהיה: כל חרמא בישראל די לך
 יהי: טו כל-פטר רחם לכל-בשר אשר-יקריבו
 ליהוה באדם ובבהמה יהיה-לך אך א פדה
 תפדה את בכור האדם ואת בכור-הבהמה
 הטמאה תפדה: כל-פטר רחם לכל-בשר אשר-
 יקריבו ליהוה באדם ובבהמה יהיה-לך אך א פדה
 תפדה את בכור האדם ואת בכור-הבהמה
 הטמאה תפדה: כל פתח ולדא לכל בשרא די
 יקריבון קדם יי באנשא ובבעירא יהי לך ברם
 מפרק תפרוק ית בוכרא דאנשא וית בוכרא
 דבעירא מסאבא תפרוק: טו ופדיון מבן-חדש
 תפדה בערבך כסף חמשת שקלים בשקל
 הקדש עשרים גרה הוא: ופדיון מבן-חדש
 תפדה בערבך כסף חמשת שקלים בשקל הקדש
 עשרים גרה הוא: ופרקנה מבר ירחא תפרוק
 בפרסנה כסף חמש סלעין בסלעי קודשא עשרין
 מעין הוא: יז אך בכור-שור או-בכור פשב
 או-בכור עז לא תפדה קדש הם את-דמם
 תזרק עליהמוזבח ואת-חלבם תקטיר אשה
 לריח ניחח ליהוה: אך בכור-שור או-בכור פשב
 או-בכור עז לא תפדה קדש הם את-דמם תזרק
 עליהמוזבח ואת-חלבם תקטיר אשה לריח ניחח
 ליהוה: ברם בוכרא דתורא או בוכרא דאמרא או
 בוכרא דעזא לא תפרוק קודשא אנון ית דמהון

תזרוק על מדבחת וית תרביהון תסק קרבן
 לאתקבלא ברצוא קדם יי: יי ובשרם יהיה לך
 כחזה התנופה וכשוק תימין לך יהיה: ובשרם
 יהיה לך כחזה התנופה וכשוק תימין לך יהיה:
 ובשרהון יהי לך כחדיא דארמותא וכשוקא
 דימינא לך יהי: יי כל א תרומת הקדשים אשר
 ירימו בני ישראל ליהוה נתתי לך ולבניך
 ולבנותיך אתה לחקעולם ברית מלח עולם
 הוא לפני יהוה לך ולרעהך אתה: כל א תרומת
 הקדשים אשר ירימו בני ישראל ליהוה נתתי לך
 ולבניך ולבנותיך אתה לחקעולם ברית מלח
 עולם הוא לפני יהוה לך ולרעהך אתה: כל
 אפרשות קודשאי די פרשון בני ישראל קדם יי
 יהבית לך ולבניך ולבנותיך עמך לקים עלם קים
 מלח עלם הוא קדם יי לך ולבניך עמך: כ ואמר
 יהוה אל-אהרן בארצם לא תנחל וחלק
 לא יהיה לך בתוכם אני חלקך ונחלתך בתוך
 בני ישראל: ואמר יהוה אל-אהרן בארצם לא
 תנחל וחלק לא יהיה לך בתוכם אני חלקך
 ונחלתך בתוך בני ישראל: ואמר יי לאהרן
 בארעהון לא תחסין וחלק לא יהי לך ביניהון
 מתנן די יהבית לך אנון חלקך ואחסנתך בגו בני
 ישראל: ס

שביעי כא ולבני לוי הגה נתתי כל-מעשר
 בישראל לנחלה חלה עבדתם אשר-הם
 עבדים את-עבדת אהל מועד: ולבני לוי הגה
 נתתי כל-מעשר בישראל לנחלה חלה עבדתם
 אשר-הם עבדים את-עבדת אהל מועד: ולבני
 לוי הא יהבית כל מעשרא בישראל לאחסנא
 חלה פלחנהון די אנון פלחין ית פלחן משפן
 זמנא: כ ולאי-קרבן עוד בני ישראל אל-אהל
 מועד לשאת חטא למות: ולאי-קרבן עוד בני
 ישראל אל-אהל מועד לשאת חטא למות: ולא
 יקרבון עוד בני ישראל למשפן זמנא לקבלא

חובא לממת: כ ועבד הלוי הוא את-עבדת
 אהל מועד והם ישאו עונם חקת עולם
 לדתיתכם ובתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה:
 ועבד הלוי הוא את-עבדת אהל מועד והם
 ישאו עונם חקת עולם לדתיתכם ובתוך בני
 ישראל לא ינחלו נחלה: ויפלחון לואי אנון ית
 פלחן משפן זמנא ואנון יקבלון חוביהון קים
 עלם לדריכון ובגו בני ישראל לא יחסנון
 אחסנא: כ כ אי את-מעשר בני-ישראל אשר
 ירימו ליהוה תרומה נתתי ללויים לנחלה
 על-פן אמרתי להם בתוך בני ישראל לא
 ינחלו נחלה: כ אי את-מעשר בני-ישראל אשר
 ירימו ליהוה תרומה נתתי ללויים לנחלה על-פן
 אמרתי להם בתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה:
 ארי ית מעשרא דבני ישראל די פרשון קדם יי
 אפרשותא יהבית ללואי לאחסנא על פן אמרית
 להון בגו בני ישראל לא יחסנון אחסנא: פ
 כ וידבר יהוה אל-משה לאמר: וידבר יהוה
 אל-משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר:
 כ ואל-הלויים תדבר ואמרתי אליהם כיתקחוי
 מאת בני-ישראל את-המעשר אשר נתתי
 לכם מאתם בנחלתכם והרמתם ממנו תרומת
 יהוה מעשר מן-המעשר: ואל-הלויים תדבר
 ואמרתי אליהם כיתקחוי מאת בני-ישראל את-
 המעשר אשר נתתי לכם מאתם בנחלתכם
 והרמתם ממנו תרומת יהוה מעשר מן-המעשר:
 ויללואי תמלל ותימר להון ארי תסבון מן בני
 ישראל ית מעשרא די יהבית לכוון מנהון
 באחסנתכון ותפרשון מנה אפרשותא קדם יי
 מעשרא מן מעשרא: כ ונחשב לכם תרומתכם
 פדנן מן-הגזן וכמלאה מן-היקב: ונחשב לכם
 תרומתכם פדנן מן-הגזן וכמלאה מן-היקב:
 ותתחשב לכוון אפרשותכון פעבורא מן אדרא
 וכמלאתא מן מעצרתא: כ כן תרימו גם-אתם

וְנָחֵשׁ לְלוּיִם כְּתֹבֹאת גִּרְן וְכְתֹבֹאת יָקֹב: וְתִימֹר
 לְהוֹן בְּאַפְרִשׁוּתְכֹן יֵת שׁוּפְרָה מִנֶּה וְיִתְחַשֵּׁב
 לְלֹאִי כַעֲלֹלֹת אֲדָרָא וְכַעֲלֹלֹת מַעֲצָרְתָּא:
 וְאֶכְלֹתֶם אֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם אַתֶּם וּבֵיתְכֶם
 כִּי־שָׂכָר הוּא לָכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם בְּאֹהֶל
 מוֹעֵד: וְאֶכְלֹתֶם אֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם אַתֶּם וּבֵיתְכֶם
 כִּי־שָׂכָר הוּא לָכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם בְּאֹהֶל מוֹעֵד:
 וְתִיכְלוּן יֵתָה בְּכָל אֲתֵר אֲתוֹן וְאָנֹשׁ בְּתִיכֹן אָרִי
 אֲגָרָא הוּא לְכֹן חֶלֶף פְּלִתְנִכֹן בְּמִשְׁכֵּן זִמְנָא:
 וְלֹא־תִשְׁאוּ עָלָיו חֲטָא בְּהִרְמִיכֶם אֶת־חֻלְבּוֹ
 מִמֶּנּוּ וְאֶת־קִדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלִלּוּ וְלֹא
 תָמוּתוּ: וְלֹא־תִשְׁאוּ עָלָיו חֲטָא בְּהִרְמִיכֶם אֶת־
 חֻלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת־קִדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלִלּוּ
 וְלֹא תָמוּתוּ: וְלֹא תִקְבְּלוּן עָלֹהִי חֹבָא
 בְּאַפְרִשׁוּתְכֹן יֵת שׁוּפְרָה מִנֶּה וְיֵת קִידְשֵׁי דְבָנִי
 יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלִלּוּ וְלֹא תָמוּתוּ: פ פ פ

צ"ה פסוקים, דניאל סימן.

תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל מַעֲשֵׂרְתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ
 מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּגְתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת
 יְהוָה לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן: כֹּן תְּרִימוּ גַם־אֹתָם תְּרוּמַת
 יְהוָה מִכָּל מַעֲשֵׂרְתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וּגְתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת יְהוָה לְאַהֲרֹן
 הַכֹּהֵן: כֹּן תִּפְרְשׁוּן אִף אֲתוֹן אֲפִרְשׁוּתָא קֳדָם יי
 מִכָּל מַעֲשֵׂרְתֵיכֹן דִּי תִסְבִּיּוּן מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְתִתְנֹן מִנֶּה יֵת אֲפִרְשׁוּתָא קֳדָם יי לְאַהֲרֹן כְּהֵנָּא:
 כֹּן מִכָּל מִתְנַתִּיכֶם תְּרִימוּ אֵת כָּל־תְּרוּמַת
 יְהוָה מִכָּל־חֻלְבּוֹ אֶת־מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ: מִכָּל
 מִתְנַתִּיכֶם תְּרִימוּ אֵת כָּל־תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל־
 חֻלְבּוֹ אֶת־מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ: מִכָּל מִתְנַתְּכֹן תִּפְרְשׁוּן
 יֵת כָּל אֲפִרְשׁוּתָא דְנִי מִכָּל שׁוּפְרָה יֵת מִקְדָּשָׁה
 מִנֶּה:

מפסיר ל ואמרת אלהם בהרימיכם את־חֻלְבּוֹ
 מִמֶּנּוּ וְנָחֵשׁ לְלוּיִם כְּתֹבֹאת גִּרְן וְכְתֹבֹאת
 יָקֹב: וְאֶמַּרְתָּ אֲלֵהֶם בְּהִרְמִיכֶם אֶת־חֻלְבּוֹ מִמֶּנּוּ

הפמרה לפרשת קורח בשמואל א פרק יא

יֹא אֶמַּר שְׁמוּאֵל אֶל־הָעָם לָכֵן וְנִלְכָּה חֲגֹלְגֹל וְנַחֲדָשׁ שֵׁם הַמְּלוּכָה: ו וילכו כל־הָעָם הַגִּלְגָּל
 וַיִּמְלְכוּ שֵׁם אֶת־שְׂאוּל לִפְנֵי יְהוָה בְּגִלְגָּל וַיִּזְבְּחוּ־שָׁם זִבְחִים שְׁלָמִים לִפְנֵי יְהוָה וַיִּשְׁמַח שֵׁם שְׂאוּל
 וְכָל־אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל עַד־מָאֹד: יב ויאמר שְׁמוּאֵל אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל הִנֵּה שָׁמַעְתִּי בְקֹלְכֶם לְכָל
 אֲשֶׁר־אָמַרְתֶּם לִי וְאִמְלִיד עֲלֵיכֶם מָלָךְ: ד ועתה הִנֵּה־הַמָּלָךְ מִתְחַלֵּף לִפְנֵיכֶם וְאֲנִי זָקֵנְתִי וְשִׁבְתִּי
 וּבְנֵי הַגֵּם אֹתְכֶם וְאֲנִי הִתְחַלַּכְתִּי לִפְנֵיכֶם מִנְעָרִי עַד־תִּיּוֹם הַזֶּה: ה הֲנִי עָנִי כִי נָגַד יְהוָה וְנִגַּד
 מִשִּׁיחוֹ אֶת־שׁוּר' א מִי לְקַחְתִּי וְחִמּוֹר מִי לְקַחְתִּי וְאֶת־מִי עֲשָׂקְתִּי אֶת־מִי רָצוֹתִי וּמִי־מִי לְקַחְתִּי
 כָּפָר וְאֵעָלִים עֵינֵי בֹ וְאֲשִׁיב לָכֶם: ו ויאמרו לֹא עֲשָׂקְתָנוּ וְלֹא רָצוֹתָנוּ וְלֹא־לְקַחְתָּ מִי־אִישׁ
 מְאוּמָה: ז ויאמר אֲלֵיהֶם עַד יְהוָה בָּכֶם וְעַד מִשִּׁיחוֹ הַיּוֹם הַזֶּה כִּי לֹא מִצְּאֹתָם בְּיַד־י מְאוּמָה
 וַיֹּאמֶר עַד: ו ויאמר שְׁמוּאֵל אֶל־הָעָם יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת־מִשְׁהָ וְאֶת־אֲהֲרֹן וְאֲשֶׁר הָעָלָה
 אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: ו ועתה הִתִּיצְבוּ וְאִשְׁפָּטָה אֹתְכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֵת כָּל־צִדְקוֹת יְהוָה
 אֲשֶׁר־עָשָׂה אֹתְכֶם וְאֶת־אֲבוֹתֵיכֶם: ח כַּאֲשֶׁר־בָּא יַעֲקֹב מִצְרַיִם וַיִּזְעַקוּ אֲבוֹתֵיכֶם אֶל־יְהוָה וַיִּשְׁלַח
 יְהוָה אֶת־מִשְׁהָ וְאֶת־אֲהֲרֹן וַיִּצְיִאוּ אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם מִמִּצְרַיִם וַיִּשְׁכְּחוּ הָעָם: ט וַיִּשְׁכְּחוּ
 אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וַיִּמְכְּרוּ אֹתָם בְּיַד סִימְרָא שְׂרִיצָא חָצוֹר וּבְיַד־פְּלִשְׁתִּים וּבְיַד מָלָךְ מוֹאָב

וַיִּלַּחֲמוּ בָם: וַיִּזְעְקוּ אֶל־יְהוָה וַיֹּאמְרוּ חָמָּאנוּ כִּי עֲזַבְנוּ אֶת־יְהוָה וְנַעֲבֹד אֶת־הַבְּעֻלִּים וְאֶת־הַעֲשָׁתוֹת וְעַתָּה הִצִּילֵנוּ מִיַּד אֹיְבֵינוּ וְנַעֲבֹדָךְ: ^א וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת־יִרְפָּעֵל וְאֶת־בְּרֹן וְאֶת־יִפְתָּח וְאֶת־שְׁמוּאֵל וַיִּצַּל אֶתְכֶם מִיַּד אֹיְבֵיכֶם מִסָּבִיב וַתִּשְׁכְּבוּ בְּטָח: ^ב וַתִּרְאוּ כִּי נָחַשׁ מִלֶּדֶּבַר בְּנִי־עַמּוֹן בָּא עֲלֵיכֶם וַתֹּאמְרוּ לִי לֹא כִּי־מִלֶּדֶּבַר יִמְלֹךְ עָלֵינוּ וַיְהוֶה אֱלֹהֵיכֶם מִלִּפְנֵיכֶם: ^ג וְעַתָּה הִנֵּה הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בַּחֲרִיתֶם אֲשֶׁר שָׂאֲלַתֶם וְהִנֵּה נָתַן יְהוָה עֲלֵיכֶם מִלֶּדֶבַר: ^ד אִם־תִּירָאוּ אֶת־יְהוָה וְעַבַדְתֶּם אוֹתוֹ וְשָׁמַעְתֶּם בְּקוֹלוֹ וְלֹא תִמְרוּ אֶת־פִּי יְהוָה וְהִיתֶם גַּם־אַתֶּם וְגַם־הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר מִלֶּדֶבַר עֲלֵיכֶם אַחֵר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: ^ה וְאִם־לֹא תִשְׁמָעוּ בְּקוֹל יְהוָה וּמְרִיתֶם אֶת־פִּי יְהוָה וְהִיתָה יַד־יְהוָה בְּכֶם וּבְאֹיְבֵיכֶם: ^ו גַּם־עַתָּה הִתִּיצְבוּ וּרְאוּ אֶת־הַדָּבָר הַגָּדוֹל הַזֶּה אֲשֶׁר יְהוָה עָשָׂה לְעֵינֵיכֶם: ^ז הֲלוֹא קִצְר־חַטִּים הָיוּ אֲקָרָא אֶל־יְהוָה וַיִּתֵּן קִלּוֹת וּמָטָר וּדְעוּ וּרְאוּ כִּי־רַעַתְכֶם רַבָּה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם בְּעֵינֵי יְהוָה לְשָׂאוֹל לָכֶם מִלֶּדֶבַר: ^ח וַיִּקְרָא שְׁמוּאֵל אֶל־יְהוָה וַיִּתֵּן יְהוָה קִלְת וּמָטָר בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּירָא כָּל־הָעָם מֶאֱדָר אֶת־יְהוָה וְאֶת־שְׁמוּאֵל: ^ט וַיֹּאמְרוּ כָּל־הָעָם אֶל־שְׁמוּאֵל הֲתַפְלֵל בְּעַד־עַבְדֶּיךָ אֶל־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְאֶל־נַמּוֹת כִּי־יִסָּפְנוּ עַל־כָּל־חַטֹּאתֵינוּ רָעָה לְשָׂאוֹל לָנוּ מִלֶּדֶבַר: ^י וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־הָעָם אֶל־תִּירָאוּ אַתֶּם עָשִׂיתֶם אֵת כָּל־הָרָעָה הַזֹּאת אֲךָ אֶל־תִּסּוּרוּ מֵאַחֲרֵי יְהוָה וְעַבַדְתֶּם אֶת־יְהוָה בְּכָל־לִבְבְּכֶם: ^{יא} וְלֹא תִסּוּרוּ כִּי אַחֲרֵי הַתְּהוּ אֲשֶׁר לֹא־יִזְעָקוּ וְלֹא יִצְלוּ בִּירְתוֹהוּ הַמָּוָה: ^{יב} כִּי לֹא־יִפְּשׂ יְהוָה אֶת־עַמּוֹ בְּעָבּוֹר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כִּי הוֹאִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם לֹא לָעָם:

ב"ה

שכל יהודי ישתדל לקבוע שיעורי תורה חדשים ברבים, ושכל אחד יהיה בעצמו "מגיד שיעור" - הן אנשים (עם אנשים), נשים (עם נשים) וטף (עם ילדים אחרים)..."

משיחת ש"פ קורח תש"נ

עם 'אתר מבצע תורה' זה אפשרי!

מערכי שיעור עשירים ומונגשים בכל המקצועות:
תנ"ך, גמרא, הלכה וחסידות

אפשרות חיפוש בין

כ-500 נושאים ביהדות ובחיים

לפרטים נוספים ולהצטרפות:

☎ 052-575-0350 • mitztzatorah.org

מבצע תורה

חב"ד
20 תשרי 5772

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', א' בתמוז	2.59	4.09	4.37	5.45	9.08	12.44	13.19	19.50.6	20.18
ז', ב' בתמוז	3.00	4.10	4.37	5.45	9.09	12.44	13.20	19.50.7	20.19
ח', ג' בתמוז	3.00	4.10	4.38	5.45	9.09	12.44	13.20	19.50.7	20.19
ט', ד' בתמוז	3.01	4.11	4.38	5.46	9.09	12.44	13.20	19.50.7	20.18
י', ה' בתמוז	3.01	4.11	4.39	5.46	9.10	12.45	13.20	19.50.7	20.18
יא', ו' בתמוז	3.02	4.12	4.39	5.47	9.10	12.45	13.20	19.50.6	20.18
יב', ז' בתמוז	3.03	4.12	4.40	5.47	9.10	12.45	13.20	19.50.5	20.18
יג', ח' בתמוז	3.04	4.13	4.40	5.47	9.11	12.45	13.21	19.50.4	20.18

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם א' בתמוז ה'תשפ"ה – ח' בתמוז ה'תשפ"ה

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	א' בתמוז	הל' ערכין וחרוץ פרק ח. תהי ידך וגו'. ספר זרעים והוא ספר שביעי. הל' כלאים. בפרקים אלו. פרק א-ב.	הל' מכירה פרק יא.	מל"ת קיא. רטו.
ז'	ב' בתמוז	פרק ג-ה.	פרק יב.	מל"ת רטז.
ח'	ג' בתמוז	פרק ו-ח.	פרק יג.	מל"ת ריז. ריח.
ט'	ד' בתמוז	פרק ט-י. הל' מתנות עניים. בפרקים אלו. פרק א.	פרק יד.	מל"ת מב. מ"ע קכ. מל"ת רי.
י'	ה' בתמוז	פרק ב-ד.	פרק טו.	מ"ע קכא. מל"ת ריא. מ"ע קכג. מל"ת ריב.
יא'	ו' בתמוז	פרק ה-ז.	פרק טז.	מ"ע קכד. מל"ת ריג. מ"ע קכב. מל"ת ריד.
יב'	ז' בתמוז	פרק ח-י.	פרק יז.	מ"ע קל. קצה. מל"ת רלב.
יג'	ח' בתמוז	הל' תרומות. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק יח.	מ"ע קכו. קנט.

זמני הדלקת הנרות

כרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
קורח	19:09	20:31	19:31	20:33	19:22	20:35	19:29	20:31
חוקת	19:09	20:30	19:31	20:33	19:22	20:35	19:29	20:30

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעי'** ע"ה **דייטש**

אנ"ש מוספים בלימוד תורת הרבי ובמבצעים
כהכנה ליום ההילולא ג' תמוז

עמדרו: הכן כלכם

מיזם של 'אגודת חסידי חב"ד'

מופעל ע"י הנהלת מפעלי התורה מבית זענד תלמידי התמימים העולמי

מדווחים

על הספק הלימוד
מתוך הקובץ. וכן על
הוספה במבצע תפילין.

מוסיפים

חיות ואומץ
בכמות ובאיכות
במבצע תפילין.

לומדים

את תורתו
של הרבי מתוך
קובץ הלימוד.

זוכים בהכנה ראויה ליום ההילולא, בקבלת אושר רוחני אמיתי סיפוק ונחת
אישי, והעיקר - לגרום נחת-רוח רב לרבי, ולזרז את התגלותו בגאולה מיד ממנו!

מופעל ע"י:

משתתפים

בתגולה על

**15 כרטיסי
טיסה לרבי.**

בתפילה ובחשבוניות להשרית שרמחשבות,
ההכנות וההחלטות הטובות לקראת יום ההילולא
- אשר נערכים לעורר את לב אנ"ש והתמימים
לחזק את התקשרותם לב"ק ארמו"ר באופן אמין
וחזק, עמוק ופנימי וזרז - ידור עם כל שאר
הפעולות וכו', ידעישו עולמות ויכריעו את הכף
להבאת תגולה האמיתית והשלמה ע"י משיח
צדיק בפועל ממש, עד כי כיום ההילולא ג' תמוז
יהיה כבר עמוק בחזק האוהל ומלכנו בראש

לרישום למיזם:
סרקו את הברקוד
רכז ארצי: 050.2323.846

